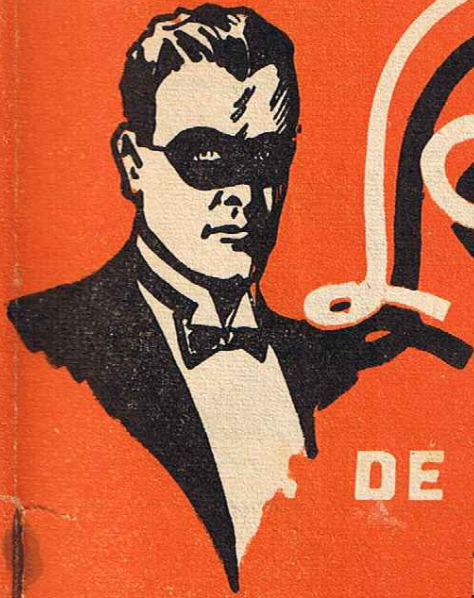

NIEUWE AVONTUREN

Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Schijn bedriegt

Nr 2188

WEKELIJKSE AFLEVERING

NEDERLAND : 40 Ct.
BELGIE : 6 Fr.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT

Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Cord Lister

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden

Schijn bedriegt

Hoofdstuk I

AAN BOORD VAN DE SUSSEX

De passagiers der eerste klasse aan boord van het S.S. Sussex, een der grootste schepen van de «White Star Line», hadden de overvloedige maaltijd beëindigd, die zij genuttigd hadden in de met vorstelijke weelde ingerichte eetzaal, die overdag haar licht ontving door een reusachtige koepel van glas, maar die thans om bijna half negen in de avond daghelder verlicht werd

door een groot aantal elektrische lampen.

Reeds lang had men aan boord van de grote mallboten gebroken met het ouderwetse stelsel van de Table d'Hôte, waarbij alle gasten aan eindeloze lange tafels zaten geschaard. Evenals in de grote hotels op het continent zaten de passagiers hier aan afzonderlijke ronde

tafels, ingericht voor twee, zes of hoogstens acht personen.

De vloer van de grote eetzaal was belegd met een vuistdik Smyrna tapijt, waarover de stewards, onder het wakend oog van de eerste hofmeester, geruisloos heen en weer liepen.

Maar men was toch de oude gewoonte getrouw gebleven, dat de kapitein tegelijkertijd dineerde met het grootste gedeelte der eerste klasse passagiers, en al had het veel van zijn vroegere intimiteit verloren, zo wist de kapitein, Dullfinch, toch door zijn gezellige kout en zijn merkwaardige verhalen steeds de aandacht gaande te houden van degenen die met hem aan dezelfde tafel van acht personen gezeten waren.

De eerste officier, Merryman, predeceerde een tweede tafel, de tweede officier Stick nam de honneurs waar van de derde. Maar meestal dineerden deze officieren niet tegelijk met de kapitein, maar bij de tweede service.

De zaal kon gemakkelijk drie honderd personen bevatten: het aantal eerste klasse passagiers, hetwelk de Sussex als maximum kon meevoeren.

De eetzaal was juist onder het promenadedek gelegen en de koepel die er boven uitstak, was omgeven door een fraai bewerkte koperen balustrade.

De Sussex bezat een van de grootste promenadedekken van alle schepen der «White Star Line» en men had volle vijf minuten nodig om het in snelle stappen van het ene tot het andere einde af te wandelen. Een gedeelte van dit dek was bestemd voor de zogenaamde State Cabins, zeer dure luxe hutten, alleen te betalen door schatrijke lieden, die er niet tegen op zagen twee of drieduizend dollar te betalen voor een reis van zeven of acht dagen, maar die zich dan ook verplaatst konden wanen in een der weelderigste hotels, die men zich kon voorstellen.

Onder de weinigen die zich ditmaal de weelde van zulk een reeks van drie vertrekken had kunnen permitteren, bevond zich de schatrijke Amerikaan Jerubald Wynne, in zijn vaderstad Chicago «de worstkoning» genaamd.

Hij bezat een van de grootste vleespakkerijen van de stad, zo niet van geheel Amerika, en die in ieder geval in één adem kon worden genoemd met de wereldberoemde fabrieken van geconserveerd vlees van Armour, die zich in dezelfde stad bevinden en er een bezienwaardigheid gaan worden. Wynne werd gerekend onder de twintig rijkste millionairs van Amerika en men schatte zijn fortuin op tweehonderd tachtig miljoen dollar.

Het is echter de vraag, of Jerubald Wynne zelf wel nauwkeurig wist, hoe groot zijn rijkdom was.

Onze beroemde vleespakker had enkele maanden in Engeland doorgebracht om enige contracten af te sluiten voor de levering van bevroren vlees en hij had zich daarbij doen vergezellen door zijn sekretaris, Ted Larimer, die van al zijn zaken grondig op de hoogte was, en zich reeds geruime tijd in zijn dienst bevond, verder door zijn chauffeur Tom Morton, die hem in een geweldige grote Sunbeam door Engeland moest rijden en tenslotte door zijn dochter Alice.

Het was de eerste reis van het jonge meisje over de grote haringvijver en zij had er lang bij haar vader op moeten aandringen, alvorens deze er in toestemde hem op deze zakenreis te vergezellen.

Maar er was nog een ander persoon bij het kleine gezelschap, die wij nog niet genoemd hebben. Dat was de gouvernante van Alice, ofschoon deze reeds een leeftijd had bereikt, waarop men gewoonlijk zonder deze dames pleegt te stellen. Zij luisterde naar de naam Miss Anastasia Snug en zij deed zich aan het oog voor als een buitengewoon spichtige, enigszins sproetige en van een kolossale hoornen bril voorziene dame van een onzekere leeftijd, die echter aan goedgelovigen verzekerde dat zij vijf en dertig jaar was.

Maar voor haar beroep was zij uitstekend geschikt en al was zij negentig jaar geweest, de heer Wynne zou haar niettemin in dienst hebben gehouden, zolang zij slechts in staat was geweest zich te bewegen en zijn doch-

ter «na te rijden» zoals hij het noemde.

Miss Snug had een Engelse opvoeding genoten; zij was een Engelse van geboorte en zij had dan ook nooit veel sympathie gevoeld voor de vrije omgang, die Amerikaanse ouders tussen jongelieden van beiderlei geslacht toestaan en die, bijvoorbeeld, Parijze ouders de haren ten berge zouden doen rijzen.

Het woord «fatsoen» lag Miss Snug als het ware in de mond bestorven en zondigen tegen de regels der etiquette was haar een gruwel.

Eigenlijk gezegd was het een voortdurende en stille strijd tussen Alice en Miss Snug, want het dochttertje van de varkenskoninking hield er zeer moderne begrippen op na en dulde het toezicht van haar gouvernante met de grootste tegenzin. Wanneer zij maar even kon, trachtte zij aan haar heerschappij te ontsnappen, hetgeen strijk en zet een sermoen tengevolge had, geborduurd op het stramien «fatsoen».

En toch, Miss Snug en Alice hielden veel van elkaar, al trachtte de tweede de eerste nu en dan een poets te bakken. De Engelse gouvernante was reeds in het huis van Wynne gekomen, toen Alice een meisje van nog geen vijf jaar was en zij werd dan ook als een soort huisgenote beschouwd, doch Alice noemde haar nooit anders dan de «Politieagent».

Maar het bevallige dochttertje van Jerubald Wynne hield er niettemin enige inzichten op na, die de volle sympathie wegdroegen van haar gouvernante. De waarheid gebiedt te zeggen dat het achttienjarige meisje heel trots was op het geld van haar vader en het zich in het hoofdje had gezet, dat een Europese graaf of zelfs een baron, om niet te spreken van een rasechte hertog het zich een eer moest achten haar eens naar het altaar te geleiden.

Nu was deze eerste klasse zeereis en een betrekkelijk kort verblijf in Engeland voor een nadere kennismaking met een eventuele echtgenoot wel wat kort geweest, maar het volgende jaar zou men zes maanden in Europa doorbrengen en dan eens omzien naar een ge-

schikte graaf, als het kon een baron of nog liever een hertog. De voorbeelden waren immers legio dat een rijk Amerikaans meisje met een Europese edelman was getrouwd en Alice zag niet in waarom ook haar dat lot niet zou beschoren zijn.

Zij was jong, zij had een lief gezichtje, zij was vrolijk en opgewekt en zij zou een bruidschat van enige miljoenen meebrengen. Het is waar, menigmaal waren dergelijke huwelijken op een jammerlijke mislukking uitgelopen, maar dat schrikte haar niet af.

Er was echter op zijn minst één persoon, die het volstrekt niet eens was met dit inzicht en dat was de jonge sekretaris Ted Larimer. Hij had de dochter van zijn werkgever lief gekregen; hij had het haar zelfs een paar malen gezegd en hij was in zijn gezicht uitgelachen.

O zeker, Alice had volstrekt niet het land aan hem, zij vond hem zelfs heel aardig, hij was een gezellige kameraad, hij tenniste, hij roeide, danste uitstekend, hij was om de drommel niet onknap, maar hoe stond het met zijn adel?

Helaas, de adel van Ted school in zijn gezondheid, in zijn goed hart en in zijn fris, rond gezicht, misschien ook in zijn eerlijkheid en schrandereheid, door Wynne ten zeerste op prijs gesteld, maar die hij diens trotse dochttertje geen gewicht in de schaal scheen te leggen.

Maar Ted Larimer had nog een andere hoedanigheid: hij was zeer geduldig en vastberaden en hij had dan ook volstrekt geen genoegen genomen met zijn afwijzing.

Hij was niet een van die treurende jongelingen, die er als een geknakte lelie bijlopen, wanneer het geliefde meisje hen niet aanstonds in de armen vliegt maar een flinke knaap, die genoeg besef van eigenwaarde had om het niet zo spoedig op te geven en van plan was het aan het voorwerp zijner liefde duidelijk te maken, dat zij zeer onverstandig deed een man te huwen, alleen omdat hij blauw bloed in de aderen had, alsof dat een waarborg zou zijn voor duurzaam huwelijksgeluk.

Alice was bij die gelegenheid boos weg gelopen en Ted was heel eventjes bedroefd geweest, maar niet erg lang, want dat lag volstrekt niet in zijn aard.

Aldus stonden de zaken toen de reis naar Engeland werd aanvaard, een zakenreis die Mijnheer Wynne opnieuw een paar millicoen in de schoot moest werpen.

Maar dat was niet het enigste. Hij had te Chicago zijn vrouw achtergelaten en deze had het verlangen te kennen gegeven dat haar echtgenoot voor haar een collectie juwelen zou medebrengen, zoals men ze alleen maar in de oude wereld vond.

De Amerikaanse bladen hadden mededelingen gedaan over een veiling van een aantal zeer kostbare sieraden, die hadden toebehoord aan een Franse familie en welke in de wereldbekende auctie-lokale van de firma Christie te Londen verkocht zouden worden.

Aangezien deze veiling juist viel in de tijd van Wynne's verblijf in de Engelse hoofdstad, zo had hij zich gehaast een groot deel van de waarlijk vorstelijke verzameling aan te kopen.

En daar mijnheer Wynne ook niet aan overmaat van bescheidenheid leed, zo was het al heel spoedig bekend dat hij voor zijn vrouw een rivière van ongeveer vijf en dertig duizend dollar, een diamanten broche, enige fraaie ringen en twee zeer kostbare parels zou medebrengen, gemonteerd als oorhangers en die door kenners op een waarde van twintig duizend dollar werden geschat.

Het kleine gezelschap had aan boord van de «Sussex», (toevalligerwijze dezelfde boot, waarmede ook de heenreis was gemaakt), aan een tafel voor vier personen gezeten en stond nu op om zich naar het promenadedek te begeven.

Het was een verrukkelijke avond en zo warm dat men zich zelfs zonder jas in de buitenlucht kon ophouden.

Onder degenen, die zich, dicht bij de verschansing in twee gemakkelijke ligstoelen hadden neergevlijdt, waren twee heren, die goede vrienden met elkander schenen te zijn en steeds in elkaars gezelschap werden gezien. Zij bemoeiden zich niet veel met de andere passagiers, maar men vond hen vaak bij het zwembassin waarvoor zich menige stad van gemiddelde grootte niet had behoeven te schamen, of in de turnzaal, waar zij zich bezig hielden met schermen, gymnastiek of boksen.

Op de passagierslijst stonden zij vermeld als de heren Baker en Hudson en men geloofde dat zij op weg waren naar New-York, louter voor hun genoegen en om iets van de wereld te zien. Maar in werkelijkheid waren zij niemand anders dan John Raffles, de Gentleman-Inbreker, de stoutmoedige avonturier, en zijn trouwe vriend Charles Brand, die aan de meeste van zijn avonturen een werkzaam aandeel had genomen.

Het verloop van ons verhaal zal ons spoedig genoeg doen zien, met welk doel de Grote Onbekende en Charles Brand zich aan boord bevonden van de «Sussex».

LORD LISTER VERSCHIJNT VOORTAAN ELKE WEEK

Hoofdstuk II

DE KOSTBAARHEDEN VAN MEVROUW WYNNE

De muziek speelde een slepende wals.

Raffles had een sigaret tussen de lippen gestoken, en nu verlichtte het vlammetje van de sigarenaansteker zijn gelaat: een ernstig, regelmatig gevormd gelaat, glad geschoren, twee donker grijze ogen, overwelfd door fraai getekende wenkbrauwen en een krachtig gesneden mond.

Hij en Brand zaten een weinig afgezonderd en zij konden op fluisterende toon met elkaar spreken zonder door iemand te worden gehoord.

Toen begon Brand, die zelf ook een sigaret had aangestoken:

— Weet je dat wij vandaag al vier dagen onderweg zijn?

— Ik weet het, Charles. Waarom stel je mij die vraag?

— Wel, eenvoudig omdat je je een weinig zult moeten haasten als je inderdaad nog van plan bent om te doen wat je je hebt voorgenomen.

— Je weet dat ik zo spoedig niet van een voornemen afzie.

— Maar wij hebben nog maar drie dagen.

— Dat is twee en zeventig uren.

— Alles goed en wel, maar als de toestand niet verandert, dan kan ik niet inzien hoe je erin zult slagen het bewuste in handen te krijgen. Het is goed weggeborgen, dat weet je wel.

— In de safe van de purser; ik zou geen knip voor de neus waard zijn, als ik het niet wist.

— En denk je daar bij te kunnen?

— Dat zal heel moeilijk gaan. Het is een bijzonder solide brandkast en ze is zo goed als nooit verlaten. Die kast staat in een vertrek, dat des nachts goed bewaakt wordt, de purser slaapt er vlak naast en de man heeft een hazenslaapje, dat is bekend.

— Welnu dan?

— Komaan, de juwelen moeten er toch eens worden uitgehaald, bij voorbeeld, als Wynne zich aan land begeeft.

— Dat zal hij tien minuten van te voren doen.

— Geen kwestie van! Dat kun je zelf ook wel begrijpen, want de purser heeft wel wat meer kostbaarheden en geldswaarden in zijn brandkast dan alleen die van Wynne. Hij moet de passagiers op hun regu alles weer ter hand stellen en daar gaan uren mee heen. Vergeet ook niet, dat de koffers gepakt moeten worden en daarenboven is onze vriend Wynne een ijdel heerschap en het zou mij volstrekt niet verwonderen, als hij een dezer dagen de fraaie juwelen eens aan de nieuwsgierige dames zou tonen, die hem er al eens naar gevraagd hebben.

— Maar dadelijk daarna zullen zij weer naar de safe gaan.

— Als ze er maar eerst uit zijn dan... begon Raffles met een flauwe glimlach.

Hij brak echter de zin af en keek naar een tweetal personen, die op eni-

ge afstand over de verschansing leunden en in de golven staarden. Het waren Alice Wynne en Ted Larimer.

— Een aardig paartje, vervolgte Raffles zacht.

— Spreek je van een paartje? Bedoel je de sekretaris van Wynne en diens dochter? Maar zij geeft niets om de jongen, Edward. Gisteren ben ik geheel onwillens getuige geweest van een klein toneeltje, dat voor zichzelf sprak. Hij scheen haar iets van ernstige aard te hebben gevraagd en zij antwoordde dat hij haar verveelde en dat zij zeker kwade vrienden zouden worden, als hij nog eens op dat onderwerp terug kwam.

— En dat onderwerp was zeker een huwelijksaanzoek?

— Iets dergelijks.

— Wat wil ze dan eigenlijk nog méér?

Ik heb die jongeman pas een dag of vier gadeslagen, maar ik vind hem heel sympathiek. Een goed prater, een hard werker, die zelfs aan boord zijn correspondentie bijhoudt en de zaken met zijn patroon bespreekt, een frisse knaap en een uitstekend sportman.

— Maar hij is niet van adel.

— Wat betekent dat? Wil zij dan iemand van adel hebben?

— Dat leidde ik tenminste af uit hetgeen hij zei. Hij verweet haar dat zij zich liet verblinden door een adellijke naam en hij vroeg haar of zij dacht al was het maar één minuut ouder te kunnen worden, gezonder of gelukkiger te zullen zijn, als zij een barones werd... lady zus of zo...

— Zo, waait de wind uit die hoek? Wat een dwaasheid. Ik verzeker je dat het in de meeste gevallen niet veel zaaks is wat er aan edellieden naar Amerika komt, meestal zijn zij wel van adel, maar volstrekt niet edel.

Op dat ogenblik voegde zich een derde persoon bij het paartje, dat nog altijd over de verschansing leunde.

— Daar is de dragonder, die zich als vrouw vermomd heeft, zei Brand zacht.

— En zij komt aanstappen als de wrekende gerechtigheid, zeer ontdaan over de eenzame beschouwing van die twee over de golven, zei Raffles. Ik

kan haar snerpemde stem zelfs hier horen. Ik mis iets aan die vrouw.

— Wat dan?

— Een vlammend zwaard.

— Nu, een gummi knuppel zou haar ook niet misstaan. Zij heeft veel van een verkeersagent, dunkt mij.

— In deze zin, dat zij het misdadige paar op het verkeerde van hun gedrag wijst, merkte Raffles op. Maar ik geloof dat miss Alice zich verzet.

— En Larimer schijnt de tussenkomst ook maar half naar waarde te schatten, zei Brand glimlachend.

Het drietal kwam nu aangewandeld en de verwijtende stem van Alice was duidelijk hoorbaar, toen zij sprak:

— U verschijnt altijd als een duiveltje uit een doosje. Waarom maakt u mij toch altijd zo aan het schrikken?

— Omdat het minste begrip van fatsoen je moest zeggen dat het geen pas geeft om bij half tien in de avond over de leuning van een schip te hangen, zei miss Anastasia op strenge toon. Mijnheer Larimer, ik had van u gedacht, dat u dat zelf wel zou inzien.

— Wel, miss Snug, wij deden niets kwaads, zelfs niets wat een ander niet zien mag, helaas, zei de jonge sekretaris.

— Foei, mijnheer Larimer, hernam de gouvernante, zeg zoiets nooit meer, of ik zal bij mijnheer Wynne rapport moeten maken.

— Maar wij spraken over de vissen hier in zee, riep Alice wanhopig.

— Dat had je dan kunnen doen in de grote conversatiezaal, waar voldoende licht brandt, hernam miss Snug.

— In 's hemelsnaam, er is niet met haar te praten, hernam Alice zuchtend. Weet je wat, Ted, wij zullen wat gaan dansen.

— Wacht dan nog wat, daar wordt weer zulk een afschuwelijke jazz begonnen, riep miss Snug uit.

— Maar daar is het mij juist om te doen, riep het jonge meisje.

En zij trok Ted bij de arm met zich voort, naar het gedeelte van het dak waar gedanst werd. De paartjes zwierden rond, onvermoed en de kring van toeschouwers werd voortdurend groter.

Dat duurde zo tot bijna elf uur, waarna de meeste passagiers zich naar hun hutten begaven. Raffles en Brand bezetten twee hutten op het main deck, dicht bij de trap naar het promenadedek gelegen en door een tussendeur met elkaar in verbinding staande.

— Ik vrees dat het op niets zal uitlopen, begon Brand, zodra de twee vrienden zich in hun hut hadden teruggetrokken. De vijfde dag zal zijn als de vierde, de zesde als de vijfde en je zult onverrichterzake moeten terugkeren.

— Je bent wat al te pessimistisch, beste Charles, zei Raffles bedaard. Terugkeren doe ik in geen geval zonder de juwelen, zij staan mij bijzonder aan, en gewetensknaging zal ik wel niet hebben, want onze vriend Wynne is zo ontzaglijk rijk dat hij het verlies ternauwernood zal bemerken. Het is waar, dat mevrouw Wynne speciaal haar zinnen had gezet op die Franse kostbaarheden, maar dan moet zijn maar wachten tot een volgende reis van haar man.

— Wat ben je van plan te doen als het hier op het schip niet gelukt?

— Dan reis ik hen na naar Chicago en doe het daar.

— En geloof je werkelijk dat je de juwelen hier aan boord zult kunnen verbergen, verondersteld eens dat je erin slaagt ze buit te maken?

— Dat is het minste bezwaar.

— Maar niemand zal het schip mogen verlaten voor de dief ontdekt is! Iedereen die zich aan land begeeft, zal streng gefouilleerd worden.

— Maak je niet ongerust; ik zal mij zonder de diamanten aan land begeven, ik zal weer met de «Sussex» terug gaan en ik zal de stenen terug vinden, waar ik ze verborgen heb. En nu wens ik je wel te rusten, het verblijf in de open lucht heeft me een beetje slaperig gemaakt.

Reeds tien minuten later hoorde Brand door de opengebleven deur aan de regelmatige ademhaling van Raffles dat deze inderdaad gerust sliep.

Hij zou trouwens het ook gedaan hebben aan boord van een vliegmaschine, in de kleine salon van zijn duikboot, of op de top van de hoogste berg ter

wereld, daarvan was Brand overtuigd. Hij zelf kon niet aanstonds de slaap vatten, want hij begreep maar al te goed, met welke gevaren het gepaard zou gaan om zich aan boord van dit schip met zijn bijna vijfendertig honderd personen aan boord, meester te maken van de juwelen en ze zo goed te verbergen dat zij niet ontdekt zouden worden.

Maar Raffles had het er nu eenmaal op gezet; Brand had zich in het onvermijdelijke geschikt en was dadelijk een paar plaatsen gaan bespreken op hetzelfde schip, dat Wynne en zijn klein gezelschap weer naar Amerika zou terug brengen.

Toen secretaris Charles Brand de volgende ochtend ontwaakte, doordat de steward op zijn hutdeur klopte, vernam hij dat de «Sussex» in de ochtenduren van de zevende dag te New-York zou aankomen, tenminste wanneer het weer zo bleef. En hij bedacht dat Raffles dus nog slechts tweemaal vierentwintig uren had, om zijn slag te slaan.

Alles beloofde een heerlijke dag en aan land moest het zelfs te warm zijn, want de hitte deed zich zelfs hier gevoelen en alleen op het grote wandeldek was het aangenaam te vertoeven, als gevolg van een lichte zeebries en de grote vaart van het schip.

Om negen uur waren bijna alle passagiers op het promenadedek present om te genieten van het verrukkelijk weder.

De kapitein was buitengewoon in zijn humeur, want hij zou zijn premie ditmaal zonder de minste moeite verdienen en zijn schip ver binnen de bepaalde tijd in veilige haven brengen, want alles voorspelde een zeer gelukkige overtocht.

De zee was zo glad als een spiegel, er stond bijna geen wind en aan de lichtblauwe hemel vertoonde zich niet het minste wolkje.

En met kapitein Bullfinch waren al zijn ondergeschikten in een voortreffelijke stemming, van de eerste officier af tot de minste donkey-man toe, want allen zouden in meer of mindere mate delen in het succes van de overtocht

en dienovereenkomstig beloond worden daar er aan steenkool, aan voedsel, aan smeerolie, enz. op deze wijze voor zeer grote bedragen bezuinigd werd.

Na het Engels ontbijt wandelden de kapitein, met zijn handen op de tug en Jerubald Wynne over het promenadedek ter hoogte van de commandobrug.

De vleesfabrikant had enige privileges, die hij te danken had aan zijn rijkdom en aan de omstandigheid, dat hij met zijn klein gezelschap niet minder dan zeven hutten en van de aller-fraaiste in beslag had genomen.

Nadat de beide heren enige tijd over het weer, de jongste draadloze berichten omtrent de toestand in Europa en andere zaken hadden gesproken, begon kapitein Bullfinch glimlachend:

— Weet gij wel, mijnheer Wynne, dat gij een der grootste attracties van mijn

schip zijt?

— Zo waarlijk? Waaraan heb ik dat te danken? vroeg Wynne, die niet geheel en al onbevattelijk was voor vleierij.

— Wel, ten eerste aan de grote naam die gij in uw land hebt en dan aan de omstandigheid dat gij voor mevrouw uw echtgenote een aantal sieraden, die zeer kostbaar zijn, meevoert. Vooral de dames onder mijn passagiers zijn er bepaald gebrand op, die prachtige diamanten en paarlen eens te bezichtigen, waarvan zij wonderen hebben horen verhalen.

— Wel, niets is eenvoudiger dan dat, kapitein. Ik zal mijn juwelen heden middag eens laten zien, mits gij er natuurlijk voor kunt instaan, dat er niet het minste gevaar bij is.

LORD LISTER VERSCHIJNT VOORTAAN ELKE WEEK

Hoofdstuk III

DE JUWELEN VERDWIJNEN EN VERSCHIJNEN WEER

Het was ongeveer half vijf in de namiddag toen een aantal van de eerste klasse passagiers zich verenigden in de wintertuin, waar het heerlijk koel was. Hier stonden overal rieten tafeltjes, met gemakkelijke stoelen er omheen en men kon zich hier wanen op het terras van een deftig restaurant in een of andere badplaats. Bedienden in versierde pakken, liepen rond en dienden de thee rond.

Men fluisterde druk onder elkaar, want het was reeds bekend geworden dat Wynne zijn prachtige sieraden zou tonen en vooral de dames waren zeer nieuwsgierig.

Wynne had zich met zijn dochter, haar onafscheidelijke gouvernante en zijn sekretaris, reeds neergezet en wachtten nu. Toen ook de kapitein aanwezig was, benevens de tweede officier en de tweede stuurman, stond Wynne op en verwijderde zich met enige plechtigheid. Hij liep over het dek naar het kantoor van de purser, dat dicht bij de commandobrug was gelegen en waartoe hij een trap moest opgaan, klopte aan en trad binnen.

De purser stond onmiddellijk op en maakte een beleefde buiging voor de schatrijke Amerikaan.

In een hoek stond een niet zeer grote, maar uiterst solide brandkast, van

voortreffelijk maaksel en een der stalen wanden van de kantoorruimte was geheel ingenomen door genummerde loketkastjes. Een daarvan was gehuurd door Wynne en hij bewaarde er enige sieraden van geringe waarde en ook een deel van zijn contanten in. De kostbare kleindien echter, die voor zijn vrouw bestemd waren, bevonden zich in de brandkast.

— Waarmee kan ik u van dienst zijn mijnheer Wynne? vroeg de purser, Hyndman geheten.

— Ik zou gaarne mijn diamanten even willen hebben... ik bedoel die in de brandkast, antwoordde de milliaire.

Onder het spreken was de aangesprokene reeds opgestaan en trad op de brandkast toe, welke hij opende met behulp van een sleutel, welke hij uit zijn broekzak haalde. Hij nam een klein stalen kistje van de bovenste plank en reikte het de schatrijke Amerikaan toe met de woorden:

— Wees zo goed, alvorens u mijn bureau verlaat, u even te overtuigen dat de inhoud van het kistje onaangeroerd is, mijnheer Wynne.

De vleespakker had het kistje op de tafel gezet, haalde een sleutelbos te voorschijn en opende het. Eén enkele blik was voldoende om hem te over-

tuigen dat alle sieraden aanwezig waren.

— In orde, Hyndman, over een half uurtje kom ik, of komt de kapitein het fraais terug brengen.

Hyndman boog en was een ogenblik later weer in zijn rekeningen verdiept.

Wynne echter liep haastig naar de palmcourt, het kistje stevig onder de arm gekneld. Bij zijn komst werd hij door een soort gejuich begroet, aangeheven door het vrouwelijk deel van de passagiers. Met enige plechtigheid schreed hij weer naar de tafel en plaatste het kistje in het midden daarvan.

De kapitein en de beide officieren, de gouvernante miss Anastasia en de sekretaris Ted Larimer vormden een soort beschermende kring om hem heen en toen opende de worstfabrikant het kistje. De dames waren reeds komen toelopen en een kreet van verrukking steeg op, toen Wynne langzaam een zeer schoon halssnoer van grote, buitengewoon fraai geslepen diamanten uit het kistje nam en het omhoog hield, opdat allen het duidelijk zouden kunnen zien. Zij kwamen zo dicht mogelijk naderbij en bekeken de rivière van alle kanten, waarvan de stenen flonkerden in het zonlicht dat schuin door de vensters naar binnen drong.

Daarna werden de oorhangers, de ringen, de armbanden, de diamanten broche en de andere sieraden bezichtigd. Toen alle dames zich verzadigd hadden aan de aanblik van de kostbare juwelen, deed Wynne alles weer in het kistje, na zich zorgvuldig te hebben overtuigd dat er niets mankeerde en gaf het toen aan de kapitein, met de woorden:

— Misschien wil een uwer officieren wel zo goed zijn, kapitein?

— Dat spreekt van zelf, antwoordde Bullfinch.

— Wilt u de juwelen maar spoedig weer aan Hyndman terug brengen, ofschoon ik liever had dat mijnheer Wynne het zelf deed.

— Aan wie zou ik het beter kunnen toevertrouwen, dan aan een van uw officieren, kapitein? riep Wynne uit. Ga

maar, mijnheer Stick, het is wel in orde.

Stick had het kistje reeds aangenomen en verliet de wintertuin.

De passagiers hadden zich weer verstrooid en men gebruikte de thee. De kapitein was naar de brug op zijn post gegaan en onverdroten zette het reusachtige schip zijn tocht naar de nieuwe wereld voort.

Het was reeds bij half zes en Wynne zat met zijn sekretaris, zijn dochter en miss Snug nog altijd in de wintertuin, toen de assistent van de purser binnentrad, zoekend even rond keek en toen recht op de milliardair toestapte.

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer Wynne, begon hij op onzekere toon.

— Wat is er, mijnheer? vroeg de vleespakker, zonder zijn zware sigaar uit de mond te nemen.

— Mijnheer Hyndman zendt mij, om u te vragen of gij de juwelen onder uw eigen berusting houdt?

— Hoezo?

— Wel, omdat gij ze hem nog niet hebt teruggebracht, hernam de assistent, aangegrepen door een ongerustheid, die hij slechts met moeite verborg.

— Ik deed het ook niet, maar de tweede officier, mijnheer Stick.

— Stick is in het geheel niet bij ons geweest, mijnheer Wynne, riep de assistent nu zeer verschrikt uit.

— Maar het is nog geen half uur geleden, dat de kapitein hem opdroeg het kistje naar de hut van de purser te brengen, riep de sekretaris van Wynne uit.

— En ik verzeker u, mijnheer Larimer, dat Stick geen voet in ons kantoor heeft gezet, herhaalde de assistent opgewonden. Ik heb hem trouwens de gehele dag nog niet gezien.

— Dat is wat moois, mijnheer!

— Wacht ik zal met de kapitein spreken, hernam Larimer.

Hij stormde de wintertuin uit, rende over het dek en beklom de brug, ofschoon dit eigenlijk streng verboden was. De eerste officier trad hem dan ook dadelijk tegemoet en zei:

— Pardon, mijnheer, gij moogt niet op de brug komen.

— Kapitein Bullfinch, ik moet onmiddellijk de kapitein spreken, riep Larimer driftig en opgewonden; er is iets met de juwelen gebeurd.

— Met de juwelen?

— Ja zeker, met de juwelen van mijnheer Wynne.

— De kapitein is hier niet, hij is in zijn hut.

— Waar is de tweede officier dan?

— Dat weet ik niet, ik weet alleen dat hij mij een kwartier geleden al had moeten aflossen, antwoordde Merryman gemelijk.

— Een kwartier geleden? stamelde Larimer. Dan moet er iets met hem gebeurd zijn.

Merryman werd nu zelf ongerust en riep:

— Wacht even hier, ik zal de kapitein waarschuwen.

Hij wisselde vlug enige woorden met de roerganger, raadpleegde het kompas en ging daarop een klein, aan alle kanten door glas omgeven vertrekje binnen, waar het telefoontoestel stond, dat de commandobrug in verbinding bracht met de hut van de kapitein. Hij nam de hoorn van de haak en Larimer zag hem in de hoorn spreken. Nauwelijks een minuut later verscheen kapitein Bullfinch op de commandobrug.

Hij vertoonde alle kentekenen van grote opwinding en riep reeds beneden aan de trap op gedempte toon:

— Wat is dat nu? Wat is er toch aan de hand? Waar is Stick?

— Ik weet het niet, kapitein, gaf Merryman hem ten antwoord. Hij is echter al twintig minuten over zijn tijd, dat is zeker, hij had mij moeten aflossen voor de avonddienst.

— Het was ook wel te voorzien. Als er zulke dure dingen aan boord zijn, dan gebeuren er altijd ongelukken mee.

Hij wenkte en een bootman kwam haastig toelopen. Hij bleef voor de kapitein stilstaan en salueerde.

— Loop vlug naar de hut van mijnheer Stick en zeg hem dat hij dadelijk op de commandobrug moet komen, beval kapitein Bullfinch.

Een minuut later keerde de bootman terug, alleen.

— Welnu? vroeg de kapitein ongeduldig.

— Mijnheer Stick is niet in zijn hut, kapitein.

Bullfinch en Merryman wisselden een stomme blik met elkaar en Larimer barstte uit:

— Ik heb het wel gezegd dat er een ongeluk met hem gebeurd moest zijn. Er moet dadelijk naar hem gezocht worden.

— Dat zal dan ook dadelijk gebeuren, vervolgde hij.

En zich tot Merryman wendend, zei hij:

— Neem tien mannen, twintig, dertig als het nodig is en laat het schip doorzoeken. Hij moet terecht komen. Vraag Dixye om zolang je plaats hier op de brug in te nemen.

Merryman snelde weg. Hij begreep nu zelf wel dat de zaak ernstig was. Maar evenzeer begreep hij dat 't geen grap was in een schip als de «Sussex» naar een verloren persoon te zoeken.

Het vaartuig had enige tientallen kilometers aan gangen en dwarsgangen, het had zeshonderd hutten, afgezien van de State Cabins op het dek, het had vijf eetzaalen, een zwembassin, een turnzaal, een palmcourt, en vrieskamer voor bevroren vlees, een proviandruimte, zes keukens, vijftien ruimen, drie kolenbunkers, twee bergplaatsen voor benzine, stookolie, smeerolie en andere zaken en dan kwamen de verblijfplaatsen van de landverhuizers, van de achthonderd koppen der equipage, om nog niet eens te spreken van de talloze hoeken en gaten, die men op ieder groot schip vindt, de ruimten tussen de spanten, de kluisgaten, de askokers, de geweldige buis waarin de roerpen draaide, «Koning» geheten, de bergplaatsen voor kabels, hulpzeilen en kettingen.

Men zou vlugger een dorp van niet al te grote omvang kunnen afzoeken dan een drijvend hotel van deze omvang. Maar het bevel van de kapitein was formeel en men moest dus dadelijk aan het werk.

Merryman verzamelde tien man van de equipage, bracht hen met enkele woorden op de hoogte, zonder evenwel van de juwelen, die verdwenen waren te reppen en ieder hunner kreeg als het ware een «wijk» van het schip te onderzoeken. En nu ging het trap af, gang in, gang uit. Kortom, men liet geen enkel plekje van het schip ondoorzocht.

Dat duurde uren, vele uren en het was reeds bij elven in de avond, toen de bezoekers, uitgeput alsof zij een inspannende bergbeklimming achter de rug hadden, zich kwamen aanmelden en verklaarden dat zij de tweede stuurman nergens hadden kunnen ontdekken.

Het was dus bijna aan geen twijfel meer onderhevig, of er was hem een of ander ongeluk overkomen. Van de passagiers had zich intussen een zeer onrustige stemming meester gemaakt. Wonderlijk genoeg scheen Wynne de enige te zijn, die zich van deze op-

winding en drukte slechts weinig aantrok. Maar hoe kon het ook anders; wat betekende voor hem een bedrag van een paar honderd duizend pond sterling? En daarenboven, hij scheen er van overtuigd te zijn dat de dief ontdekt zou worden, voor het schip de haven bereikte.

Maar... de volgende ochtend zou de oplossing komen van het wel wat raadselachtige gedrag van Jerubald Wynne.

Want op de gewone plek, bestemd voor mededelingen aan de passagiers stond met grote letters op het zwarte bord geschreven:

« Belangstellenden in de juwelen van J. Wynne, Chicago, kunnen deze van tien tot elf uur bezichtigen. Zij zijn tentoongesteld in zaal nummer drie, gang veertien, dek twee. De gestolene zijn vals.»

Hoofdstuk IV

DE AANKOMST

Toen Raffles en Brand die morgen kalm met de handen op de rug voorbij het aankondigingsbord liepen en de mededeling lazen, wierpen zij elkaar een veelzeggende blik toe. Toen nam Raffles langzaam de sigaret uit zijn mond en zei bedaard:

— Hij is slimmer dan waarvoor ik hem aanzag. Hij had de sterkste troeven en hij speelt ze te rechtertijd uit. Waarschijnlijk, ik begin een beetje sym-

pathie voor hem te gevoelen en het spijt mij bijna, dat ik het hierbij natuurlijk niet kan laten.

— Intussen was alle moeite voor niets, zuchtte Charles Brand. Het zal toch geen grap zijn?

— Dat denk in niet. Dan zou het al een zeer flauwe grap zijn. Wij kunnen er ons overigens dadelijk van overtuigen.

Hij nam Brand onder de arm en zonder zich in het minst te overhaasten, daalden zij de trap af, die naar het tweede dek voerde; zij moesten echter een paar malen aan een deck-steward vragen, voor zij gang veertien hadden bereikt. Daar bevonden zich twee rijen cellen, door een vrij brede gang van elkander gescheiden en bestemd voor muitende schepelingen of misdadigers, wanneer deze zich tijdens de reis als zodanig mochten ontpoppen. De deuren waren van ijzer en ongeveer op oogshoogte bevond zich een kleine vierkante opening in die deuren, niet groter dan een hand en voorzien van twee kruisgewijs geplaatste stevige tralies. Aan het begin en aan het einde van de gang stonden een paar bootslieden.

Voor de deur met het cijfer drie stond de sekretaris van Wynne in eigen persoon, met een tamelijk ontevreden gezicht, die het dozijn passagiers, dat zich voor de deur verdrong, met sombere blikken opnam, als verdacht hij een ieder van de juwelendiefstal.

Raffles en Brand liepen langzaam voort, alsof de zaak hun eigenlijk niet veel kon schelen en bereikten de deur van de cel, terwijl de passagiers, die reeds een kijkje hadden genomen, de gang langs een andere weg weer verlieten.

En daar, op ongeveer twee decimeter achter het deurvenstertje in de cel, waren de juwelen tentoongesteld op een fluwelen lap, die was gespreid over een piedestal, waarschijnlijk uit de winkelruimte geleend, waar iedere dag een soort tentoonstelling was. Zij werden zeer helder verlicht door vier elektrische gloeilampen en fonkelden in alle kleuren van de regenboog.

Brand en Raffles bekeken even de sieraden en maakten toen plaats voor andere nieuwsgierigen. Zij klommen weer naar het promenadedek en zochten een stil plaatsje op. Na enige tijd over de golven te hebben gestaard, begon Raffles:

— Nu, dat dit de echte juwelen zijn daaraan behoeven wij geen seconde te twifelen. Maar die drommelse Yankee heeft ze dan ook voortreffelijk laten

namaken. Ik kan maar niet begrijpen dat ik het bedrog niet ontdekt heb.

— Dat is waarlijk geen wonder; je hebt de juwelen nauwelijks een paar minuten in handen gehad en je niet eens de tijd gegund ze aandachtig te beschouwen.

— Dat is zo; er zijn verontschuldigingen aan te voeren en toch zal ik mijzelf niet zo spoedig vergeven dat ik mij op deze wijze voor de gek heb laten houden. Nu, er zal niets anders op overschieten dan dat wij onze man naar Chicago volgen.

— Dat had ik van te voren moeten weten, zei Brand schouderophalend. Nu, het is mij ook wel zo lief, dan dit gevaarlijke spelletje aan boord.

— Denk je soms dat het aan land ongevaarlijker zal zijn?

— Ongetwijfeld. Ik beschouw een schip altijd als een drijvende gevangenis, zolang het niet meer op een paar kabellengten van de kust is. Natuurlijk zullen alle opvarenden grondig aan den lijve worden onderzocht.

— Het klinkt misschien niet zeer vriendelijk, Charles, maar je praat wartaal. Welke politiemans zal veronderstellen dat de dief in het bezit zal blijven van nagemaakte juwelen, die nog geen tien pond waard zijn. Als hij er verstand van heeft, moet hij inzien dat de dief er zich zo spoedig mogelijk van heeft ontdaan. En ik zal geen uitzondering op de regel vormen.

— En die arme Stick? Wat gebeurt er met hem?

— O, van dit ogenblik af is de goede jongen natuurlijk vrij om te doen of te laten wat hij wil. Ik begrijp overigens niet, dat hij nog niet is komen opdagen. Je hebt het drankje toch niet te sterk gemaakt?

— Op een honderdste gram af volgens je aanwijzing.

— Dan heeft onze jonge vriend zeker een tere constitutie. Nu, kwaad kan het hem in geen geval doen. En kom nu mee naar de card-room, een robbertje bridge zal mij heenzetten over mijn balorigheid, nu ik de eerste zet van de match verloren heb.

De twee vrienden richtten hun schreden naar de grote zaal, waar reeds een aantal heren, voor het merendeel Amerikanen, verwoed aan het kaarten waren, waarbij het pokerspel de meeste liefhebbers bleek te hebben.

Het was omstreeks half twaalf in de ochtend, toen er op de deur van de kapiteinshut geklopt werd en de forse stem van Bullfinch riep «binnen».

De deur ging langzaam open en op de drempel verscheen een groezelig individu, schamel gekleed en een gelaat zo zwart als het gelaat van een neger maar kan zijn. De man moest zich aan de deurpost vasthouden om niet te vallen en stamelde nauwelijks hoorbaar:

— Present, kapitein!

— Wie ben jij en wat moet je hier?

— Met uw welnemen, kapitein, ik ben Stick, de tweede stuurman.

— Stick? Ben jij het? Mijn God, man wat is er met je gebeurd?

— O, die schurken. Neen me niet kwalijk, kapitein, dat ik mij zo aan u vertoon, maar ik ben dadelijk naar u toegekomen, zodra ik daartoe in staat was. Ik heb u onmiddellijk op de hoogte willen brengen.

— Ik wacht ook met ongeduld op je verklaring, Stick. Begin maar eens met de hoofdzak en zeg mij wie je zo zot hebben toegetakeld, want dat zijn natuurlijk de dieven geweest.

— Maar dat weet ik juist niet, kapitein, antwoordde Stick op klagende toon. Ik weet van niets, ik voelde mij vannacht wat benauwd, ik wilde opstaan, een duizeligheid overviel mij en toen heb ik waarschijnlijk het bewustzijn verloren.

— Vannacht? herhaalde de kapitein verbaasd. Wat raaskaal je nu? Waar ben je dan gisteren de hele dag geweest, van half twee 's middags af? Wij hebben als gekken het hele schip naar je afgezocht.

— Dan zou het dus gisterennacht moeten geweest zijn, kapitein? Ik zou dus bijna dertig uren bewusteloos zijn geweest?

— Het kan niet anders! Maar wij zullen er dadelijk de proef van nemen. Wat gebeurde er gistermiddag? Ik be-

doel in de palmcourt? Ik zal je op weg helpen, wat heeft mijnheer Wynne omstreeks twee uur in de wintertuin gedaan?

— Ik heb er niet het flauwste benul van, kapitein.

— Je herinnert je dus niets van zijn juwelen?

— Niets!

— Je hebt dus van mij het kistje met juwelen niet aangenomen, om naar het kantoor van de purser te brengen?

— Ik? Een kistje? Juwelen? stotterde Stick, terwijl hij begon te beven. Ik weet werkelijk niet wat u bedoelt, kapitein.

— Nu, dat is wat moois. Ik heb dus die stenen gegeven aan een man, die een duivelse behendigheid moet hebben om het uiterlijk van een ander aan te nemen. Hij had jouw blauwe ogen, Stick, hij had jouw rond gezicht, je kleur van een gezonde melkmeid, je vlassig haar, je aardappelneus, kortom hij leek op je als de ene druppel water op de ander. En natuurlijk had hij je uniform aan. Wel voor den...

Maar de vloek bleef in de keel van de kapitein steken, want de deur ging open, nadat er zacht op geklopt was en Alice Wynne stak haar guitig kopje om de hoek.

— O, pardon, zei zij verschrikt. Ik wist niet... neem mij niet kwalijk, kapitein, ik had u maar even iets willen vragen.

— Gij stoort mij volstrekt niet, miss Wynne, zei de kapitein. Voor een have-loze neger behoeft gij niet bang te zijn, het is, God zegen ons, mijn tweede stuurman Stick.

Alice slaakte een kreet van ongeloof en verbazing en barstte toen eensklaps in een gulle lach uit.

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer Stick. Ik bedoelde het zo kwaad niet. Riep het jonge meisje uit, toen zij zich voldoende hersteld had om te kunnen spreken. Maar gij ziet er ook vreselijk komiek uit. Waarom hebt gij u zo zwart gemaakt?

— Pardon, miss, dat deed ik niet zelf, dat deed de dief van uw vaders

juwelen, antwoordde Stick op beledigde toon. Ik zou hier niet als een dwaas voor u staan, als mijnheer Wynne geen juwelen voor mevrouw uw mama had medegebracht.

— Nu, wij zijn al weer goede vrienden, zei Alice op bekoorlijke toon. Maar waar kont u toch vandaan, mijnheer Stick?

— Uit het volkslogies, miss, antwoordde de ongelukkige tweede stuurman.

— Maar waarom bent u daar heengegaan?

— Ik ben er niet heengegaan, maar heengebracht, miss, hernam Stick geduldig. U moet weten dat ik er geen besef van had, dat men mij bewusteloos had gemaakt.

— Nu begrijp ik ook voor den... neem mij niet kwalijk, miss, viel de kapitein zichzelf in de rede, nu begrijp ik waarom wij je nergens gevonden hebben. Wij zochten natuurlijk naar een tweede stuurman in een behoorlijke uniform, niet naar een haveloze schooier van een neger, die ergens lag te slapen. Goede hemel, je bent met geen tang aan te pakken. Ga je gauw ontdoen van die zwarte huidskleur en trek je uniform aan.

— Wilt u mij niet zeggen wat er eigenlijk gebeurd is, kapitein? vroeg Alice prullend. Ik heb er toch eigenlijk wel een beetje recht op.

— Ik zou het u vertellen als ik het zelf wist, antwoordde de kapitein, ditmaal een weinig kortaf, want de gehele zaak had hem zeer uit zijn humeur gebracht, ondanks het feit dat hij bij deze voorspoedige reis op een premie van ruim zevenhonderd dollar kon rekenen. U weet er evenveel van als ik. Wij hebben gisteren te doen gehad met een nagemaakte Stick. De echte deed als neger ergens onder in het schip een dutje en de mensen, die naar hem zochten, zijn hem misschien wel tienmaal voorbijgelopen, zonder te weten, dat hij de man was, die zij zochten. Een bedrieger heeft zijn plaats ingenomen, heeft uit mijn handen het kistje met juwelen aangenomen, maar heeft zich wel gewacht ze weer naar

de purser te brengen, hij heeft ze natuurlijk ergens verstopt.

— Maar wie was dan die sluwe bedrieger? riep Alice opgewonden uit.

— De vraag is gemakkelijk te stellen, miss, het antwoord is echter moeilijker, zei de kapitein schouderophalend. Er zijn op dit ogenblik meer dan vierduizend mensen aan boord, waarvan vierendertig honderd mannen. Gij moet mij maar eens het middel aan de hand doen, hoe ik daar de dader moet uitpikken. Ik ben geen Salomo, ik zie er geen gat in, dat moet ik u ronduit bekennen. En nu, ingerukt, mars, neger, ga weer een blanke van je maken en dan zullen wij eens zien wat ons te doen staat. En u zal ik moeten verzoeken, miss, mij aan mijn werk te laten, er is nog veel te doen zo'n laatste dag en wij komen heel vroeg aan, ongeveer zes uur in de ochtend, denk ik.

De tweede stuurman en het jonge meisje verlieten de kajuit en gingen ieder huns weegs.

Ditmaal waren de diamanten onder uitstekend geleide en door Wynne zelf naar Hyndman, de purser gebracht en voor zijn ogen weer in het stalen loketkastje gelegd, waar zij al die tijd geweest waren, zonder dat Hyndman zelf er iets van geweten had.

Hij maakte er de milliardair opmerkzaam op, dat deze geen dollarcentschadevergoeding had kunnen eisen voor de echte juwelen, omdat Wynne ze zonder zijn voorkennis en zonder regu in de loketkast had gelegd, maar dit verwijt kon de goede stemming van de varkens-koning niet bederven. Hij had wel kunnen dansen van plezier, want hij was een man, die van een goede grap hield.

Maar toen Alice hem mededeelde wat zij zoeven in 'de hut van de kapitein vernomen had, begon hij toch wel een beetje ernstiger na te denken; de dief bleek in ieder geval niet de eerste de beste te zijn geweest.

En in die mening werd de milliardair nog versterkt, toen hij de volgende ochtend bij het krieken van de dag op-

stond en op de tafel een klein pakje vond, vergezeld van een briefje, hetwelk bij opening het volgende bleek te bevatten:

Geachte Heer Wynne,

Hiermede verschaf ik mij het genoeg u de valse juwelen weer ter hand te stellen, welke ik de eer had, u te ontfoetselen, door de schijn bedrogen. Het strookt niet met de opvattingen van mijn beroep similljuwelen te verzamelen, maar daar ik ongaarne een nederlaag lijd, stel ik mij voor, te gelegener tijd mijn flatter te herstellen en uw juwelen in mijn bezit te brengen, ditmaal echter de echte.

Met verschuldigde gevoelens,
John Raffles.

De waardige vleespakker bleef wel een kwartier onbeweeglijk met die brief in de hand zitten, volkomen ontdaan en bijna vast overtuigd dat hij het slachtoffer moest zijn van een misplaatste grap. Hij maakte het keurig toegevoewen pakje open, het bevatte inderdaad de nagemaakte juwelen en er ontbrak niets aan.

De milliardair kleedde zich haastig aan en ging de kapitein op de hoogte brengen, maar hij koos daartoe een zeer ongelukkig ogenblik, want over twee uur zou de boot de haven binnenvaren; de scheepvaart werd al een weinig drukker, over een half uur zou de kust in zicht komen en de kapitein had het dus zeer druk.

Maar reeds was er een draadloos bericht naar New-York gezonden en nog voor de «Sussex» Coney Island zou hebben aangedaan, zouden er zich detectives aan boord begeven en die moesten dan de zaak maar uitmaken.

Het ging hem, Bullfinch, verder niet aan. Hij had nu andere zaken aan het hoofd.

Van dat ogenblik af begon Wynne met argusogen al zijn medepassagiers op te nemen. Hij had van Raffles horen

spreken, toen hij te Londen vertoefde, want juist had daar weer een zeer stoutmoedige inbraak plaats gehad, waaraan de Gentleman-Dief zonder de minste twijfel deel had gehad.

Het had enige tijd geduurd voor hij Alice op de hoogte had durven brengen van de ontvangst van het zonderlinge briefje, uit vrees dat het jonge meisje zeer verschrikt zou zijn en dat zij haar zenuwen niet de baas zou kunnen blijven. Maar daarin had de vleespakker zich schromelijk vergist, want toen hij het haar ten slotte mededeelde, vond het jonge meisje het alleen maar «bijzonder interessant» en anders niet.

Het was ongeveer vijf uur en reeds volkomen dag, toen aan de kim het reusachtige vrijheidsstandbeeld zichtbaar werd, hetwelk de haven van New-York beheerst en dat bij helder weer ver in zee zichtbaar is.

Nu heerste er grote drukte aan dek. Met luid geraas werden de grote luiken ter zijde geschoven, die de ruimen bedekten, om dadelijk met het uitladen te kunnen beginnen, zodra het schip gemeerd zou zijn.

Passagiers liepen druk heen en weer, pakten hun koffers, rekenden af, wisselden hun regu's in tegen hun sieraden, welke de purser in bewaring had gehouden en liepen elkaar niet weinig in de weg.

Juist kon men Coney Island duidelijk onderscheiden, dat is het kleine eiland, waar de douanen hun kantoren gevestigd hebben en waar alle passagiers aan land moeten gaan, om later, als zij worden toegelaten, met een afzonderlijke boot naar New-York te worden overgebracht, toen een grote, ranke en blijkbaar zeer snelle motorboot zich van de voornaamste aanlegpier los maakte en zee koos. Zij hield lijnrecht op de «Sussex» aan en een kwartier later was de motorboot langs zij gemeerd.

Raffles en Brand die naast elkaar over de verschansing leunden hadden haar zeer goed opgemerkt. Brand voelde zich wel een beetje ongerust, maar

Raffles had glimlachend toegekeken, overtuigd als hij was dat hem niet het minste gevaar kon dreigen.

Men had een touw ladder uitgeworpen en een drietal politiemannen, in donkerblauwe uniformen, de witte revolverkoppel om het middel, klauterden behendig aan boord, terwijl er nog vier mannen op het dek van de politieboot achterbleven. De drie mannen, die aan boord waren gegaan, wendden zich aanstonds tot de kapitein en lieten zich op de hoogte stellen van het gebeurde, in tegenwoordigheid van Wynne en diens sekretaris. Een van de drie beambten, die inspecteur bleek te zijn, had aandachtig toegeluisterd en vroeg nu:

— Bestaat er tegen iemand enige verdenking?

— Tegen niemand, antwoordde de kapitein onmiddellijk.

— Naar de juwelen behoeven wij niet te zoeken?

— Zij zitten in deze tas, antwoordde Wynne, wijzend op een stevige lederen tas, die hij in de rechterhand hield geklemd.

— En u hebt de valse diamanten terug gekregen?

— Dan wil ik niet verhelen, dat het niet zo gemakkelijk zal zijn de dief te

vinden, hernam de inspecteur schouderophalend. Wij zullen echter werk van de zaak maken en ik zal last geven, dat niemand Coney Island mag verlaten, voordat hij nauwkeurig geïdentificeerd is.

— Nu, die moeite kunt ge u met de tussendekspassagiers wel besparen, riep kapitein Bullfinch uit. Zij kunnen onmogelijk op de hoogte zijn geweest van het voornemen van mijnheer Wynne, de juwelen in de palmcourt te tonen. Zij kunnen niet op het dek van de eerste en de tweede klasse komen, zonder dat dit dadelijk gemerkt wordt.

— Het briefje was immers ondertekend door John Raffles?

— Hier is het! antwoordde Wynne, terwijl hij de inspecteur het stukje papier ter hand stelde, dat hij een paar uren tevoren op zijn tafel had gevonden.

De Amerikaanse politiemans las het vluchtig door, stak het briefje in zijn zak en zei:

— Misschien kan het ons van dienst zijn. Het is mogelijk, dat het een mystificatie is, maar zo niet, dan zouden wij ook onder de tussendekspassagiers moeten zoeken, want voor John Raffles is letterlijk alles mogelijk.

LORD LISTER VERSCHIJNT VOORTAAN ELKE WEEK

Hoofdstuk V

DE VLEESPAKKERIJ VAN JERUBALD WYNNE

Er waren omstreeks vier dagen verstreken sedert de «Sussex» aan de grote pier van Coney Island het anker had vast gemaakt.

Tot grote woede en ergernis van de passagiers waren verreweg de meesten op het eiland vastgehouden tot hun papieren grondig waren onderzocht, evenals hun bagage en dit onderzoek had bijna drie volle dagen in beslag genomen. Ook de bemanning had zich niet aan land mogen begeven, voor het uitgemaakt was, dat zich onder haar geen verdachte elementen bevonden.

Maar Raffles en Brand waren onder de eersten geweest, die te New-York voet aan land zetten. Hun papieren waren volkomen in orde bevonden, zij hadden een groot bedrag aan geld bij zich, een kredietbrief op een bekende New-Yorkse bankinstelling, men liet hen glimlachend en met een excuus voor het oponthoud passeren.

Te New-York hadden zij spoedig een goed onderdak gevonden, het befaamde Astor-Hotel in de vijfde Avenue. Maar Raffles was volstrekt niet voornemens hier te blijven. Hij hield zich eenvoudig te New-York op, omdat de beroemde vleeskoning het ook deed, dat was de enige reden.

Wynne had waarschijnlijk enige zaken af te doen te New-York en ook hij had zijn intrek genomen in het Astor Hotel, maar zijn dochter en haar gouvernante waren dadelijk doorgereisd naar Chicago, waar mevrouw Wynne haar kind met ongeduld zou ver-

wachten, ook al had zij dan bij deze gelegenheid nog geen graaf meegebracht bij wijze van surprise.

Raffles bleef Wynne van nabij bespieden, maar hij had aanstonds begrepen, dat iedere poging om zich in het hotel van de juwelen meester te maken, bij voorbaat tot mislukking gedoemd was. Het kistje was te bewaren gegeven bij de Bank der Verenigde Staten en de ondergrondse safes van die Bank waren minstens even veilig als die van de Bank van Engeland.

Maar Raffles had de tijd. Hij was niet voornemens zich te overhaasten, want een langjarige ervaring had hem het beginsel doen huldigen, dat «alles komt aan wie weet te wachten».

Maar op de vijfde dag na hun aankomst, bemerkte Raffles aan zekere verschijnselen, dat Wynne aanstalten maakte om terug te keren naar de stad, waar hij de grondslag tot zijn ontzaglijk fortuin had gelegd.

En in de namiddag van die dag vertrok de beroemde vleespakker dan ook naar de stad zijner inwoning.

Raffles verloor geen tijd, maar hij reisde hem onmiddellijk achterna, in gezelschap van Charles Brand. Het is een lange reis van New York naar Chicago en de trein kwam daar dan ook pas laat in de nacht aan. Zodra zij waren aangekomen, bemoeiden Raffles en Brand zich voorlopig niet met Wynne. Aan een ordinaire straatroof dacht Raffles zelfs geen seconde.

Het strookte volstrekt niet met zijn aard, want hij had een hekel aan alles wat ruw en opzienbarend was, in de betekenis van een opstoopeje verwekken.

Zeker, het zou wellicht mogelijk geweest zijn, onderweg van het station naar het huis van Wynne, hem de tas te ontrukken, die de juwelen bevatte, maar de kans was zeer groot, dat dit onmiddellijk zou leiden tot een achtervolging, die onmogelijk in het voordeel van Raffles kon aflopen, daar hij geen tijd had gehad, de nodige voorbereidende maatregelen te nemen.

Daarenboven, Wynne zag er niet bepaald uit als een zwakkeling; men was in Amerika, waar de revolver zich aanstonds in ieder gesprek mengde en Raffles dacht er niet aan, zich als een zeef te laten doorschieten, waar hij ervan overtuigd was, dat hij met zachtere middelen de juwelen wel in zijn bezit zou krijgen.

Raffles liet dus de vleespakker kalm zijn gang gaan en begaf zich met Brand naar het hotel, waar hij reeds bij voorbaat kamers had besteld, nog altijd onder de naam van Baker en Hudson.

De volgende dag ontwaakten de twee vrienden tamelijk laat in de ochtend en namen een bad, waarop zij ontbeten en een plan voor die dag beraamden.

Raffles en Brand besloten allereerst het terrein van hun aanstaande werkzaamheden eens te gaan verkennen.

En dat volstrekt niet kon opvallen voor een paar heren, die zich voordeden als rijke toeristen.

In alle gidsen voor vreemdelingen stonden de vleespakkerijen van Armour en Wynne met dikke letters vermeld als bezienswaardigheden, welke men tot geen prijs mocht overslaan, maar tot welker genieting men dan ook moest toegerust zijn met zenuwen als kabel-touwen.

En zo begaven Raffles en Brand zich omstreeks half tien in de ochtend op weg, stapten op de elektrische tram, die slechts even stopte, onder het motto «Tijd is Geld» en bereikten na ongeveer drie kwartier de fabriekswijk, die een geweldige oppervlakte besloeg en waar de lucht verduisterd scheen

te zijn, door de dikke rookwolken, welke de honderden fabriekschoorstenen uitbraakten.

De tram bleek haar eindpunt op slechts weinige tientallen meters van de ingang van de beroemde werven van Wynne te hebben. Toen zij daar aankwamen, zagen zij juist, hoe een twintigtal toeristen door het hoge hek ging, geleid door een beambte van de onderneming, keurig gekleed, met de uniformpet op, waarop met gouddraad de naam Wynne geborduurd was.

Al deze toeristen hadden zich van tevoren voorzien van een ticket, want de slachterijen en de pakkerijen van Wynne waren als een schouwburg of een circus, men moest daarvoor betalen, om ze te mogen bezichtigen. De daaruit voortvloeiende inkomsten bedroegen ieder jaar meer dan honderd duizend dollar, om te zwijgen van de reclame, welke al deze bezoekers voor de zaak van Wynne maakten, al verlieten zij de reusachtige fabrieken met een grasgroene gelaatskleur, rillend op hun benen en tot in het diepst van hun ziel geschokt, door het afschuwelijk gekerm en gekrijs van de duizenden koeien, schapen en varkens, die daar iedere dag het leven lieten.

Raffles en Brand hadden geen kaartje, maar Raffles had een portefeuille met dollars en daar men in Amerika was bleek zulks in dit opzicht juist evengoed te zijn. Zij sloten zich haastig aan en Raffles drukte de gids een fiver in de hand, waarop de man volkomen tevreden scheen.

De gids geleidde de bezoekers naar een expresselijk opgericht platform, hetwelk men bereikte langs een ongeveer vijf meter hoge trap en vanwaar men een uitstekend gezicht had over de reusachtige dierenperken of kraals. Op deze uitzichttoren, zoals men het bouwsel zou kunnen noemen, konden wel honderd mensen gemakkelijk een plaats vinden.

De nieuwsgierige toeristen konden nu en blik werpen op de tienduizenden stuks vee, die daar dicht opeengedrongen waren en als het ware druppelsgewijze de omheiningen verlieten, langs

de smalle, door schuttingen afgezette paden, die op verschillende punten in de reusachtige fabrieksgebouwen verdwenen.

Zij zagen de horens van de ossen, die langzaam maar zeker voortschoven naar het onverbiddelijk einde; zij zagen hoe de dieren verdwenen door een lage, smalle deur. En het was een bijzonder grappig gezicht, de knorrende schreeuwende varkens de houten goot te zien oplopen, die eindigde op de tweede verdieping van een groot gebouw, dat vervuld scheen te zijn van een oorverdovend gekrijs en gegil. De logge, onbeholpen beesten trachtten, boven aan de goot gekomen, verschrikt rechtsomkeert te maken, ontzet door het gegil van hun natuurgenoten, die daar beneden geslacht werden en ten dode ontsteld door de geur van het bloed, dat bij beken stroomde, maar de achteraan komenden, opgedrongen door die hen volgden, vormden een levende muur als het ware en aan ontkomen viel niet te denken; het noodlot kent geen erbarmen.

En zo zagen de toeristen al de varkens één voor één in het reusachtige logge gebouw verdwijnen, alsof zij er door een onzichtbare macht werden ingetrokken. Tientallen volgden op tientallen, het werden honderden, duizenden, en met de regelmaat van een uurwerk, zonder ooit te haperen, stortte zich de stroom vee in het slachthuis.

Nadat de bezoekers hier ongeveer twintig minuten vertoeft hadden en de gids zijn voorraad lugubere grappen had verteld, daalden allen weer van het platform omlaag, staken de reusachtige binnenplaats over en bezichtigden achtereenvolgens het reusachtige ketelhuis, de niet minder grote machinekamers, de elektrische centrale, die het geweldig grote complex, de werven en de binnenplaatsen, de slachterijen en de koelkamers, het gebouw waar de conservenblikjes vervaardigd werden, de inzouterij, de leerlooierij, de lijmkokerij en alle andere gebouwen van licht en beweegkracht moest voorzien.

En toen begon de omgang door de eigenlijke slachthuizen. De bezoekers

werden het eerst geleid naar het gebouw, waar koeien, ossen en kalveren geslacht werden. Het ging zeer eenvoudig en praktisch en ook echt Amerikaans in zijn werk.

Nu kwam de zaal aan de beurt, waar de varkens de dood vonden en het moest erkend worden, het menselijk vernuft had hier hoogtij gevierd in de wijze, waarop de knorrende, kermende en gillende dieren binnen enkele tellen van het leven overgingen in de dood niet alleen, maar zelfs in een toestand geraakten, waarin zij op niets meer geleken op het spartelende, schreeuwende varken, dat boven in de grote zaal zijn intrede in deze wereld van gegil en bloed had gedaan, waaruit het zo spoedig weer zou verdwijnen.

Inderdaad, de aanblik was op het eerste gezicht waarlijk overweldigend. Het allereerst viel het oog op een geweldig groot rad, beter gezegd een houten schijf van bijna vijf meter in doorsnede en een decimeter dik en dat langs de buitenomtrek voorzien was van een twintigtal stevige stalen haken. Deze kolossale houten schijf was opgesteld dicht bij een der smalle wanden van de reusachtige slachtzal en het was in een voortdurende wentelende beweging, langzaam maar gestadig.

Heel in de hoogte was een opening in de muur zichtbaar, waardoor men de hemel kon zien en telkens werd dat stukje blauwe hemel verduisterd door de gedaante van een tegenstribbelend, schel gillend varken, dat met een vaartje omlaag gleed, langs een door het lange gebruik spiegelglad uitgesleten houten goot en dan terecht kwam boven op een soort stelling, waar twee stoere mannen het opwachten.

De ene belette het varken weer op de been te komen, de tweede sloeg zeer snel een der stalen haken om de achterpoten van het dier en een seconde later reeds slingerde het, onder het maken van krampachtige bewegingen met een twaalfstal kameraden aan de reusachtige houten schijf, die langzaam voortwentelde. De twee mannen hadden dit werk reeds lang gedaan en zij misten nooit hun greep. De ketting met

de haak sloot dadelijk onverbiddelijk om de twee achterpoten en reeds werd het varken weggetrokken door de rondwentelende schijf en maakten zij zich van een ander meester.

En van dat ogenblik was het lot van de krulstaart verzegeld, want daar beneden, wijdbeens staande, zijn donkerrood gekleurd, vlijmscherp mes in de vuist, stond de beul.

De langzaam draaiende schijf bracht een varken onder zijn bereik. Hij greep het met de linkerhand bij de oren en stak het met de rechtervuist het vlijmscherpe mes in de keel. En terecht mocht de man er trots op zijn, dat zijn stoten negentig van de honderd maal doodelijk waren.

Het gedode varken werd automatisch los gemaakt van de haak en schoof nu langzaam, heel langzaam voort over een eigenaardige tafel, die niets anders was dan een langzaam voortbewegend platform, ongeveer vijftig meter lang en dat dan bij de uiteinden om twee rollen liep. Langs die tafel stonden een twintigtal mannen en zij zorgden voor de vlugge gedaanteverwisseling van

het varken, waarna het in de koelkamers terecht kwam.

Ook in deze zaal zorgde een brede gaanderij, ter hoogte van de eerste verdieping, ervoor dat de bezoekers er op hun gemak het slachten konden gadeslaan. De bezoekers verbleven hier tamelijk lang, maar niet velen konden het afschuwelijk doodsgerochel en het moorddadig gegil van de varkens verdragen, hetwelk zo luid was, dat men elkaar onmogelijk kon verstaan en dat vermengd werd met het knarsen der kettingen, het doffe gedreun der motoren en het geklapper van de langzaam voortschuivende tafel.

Intussen, Raffles en Brand hadden bedankt voor het genoegen, dit schouwspel gade te slaan. Enige jaren geleden hadden zij bij Armour een paar minuten in de slachtzaal vertoefd en zij gevoelden volstrekt geen behoefte, de proefneming te herhalen.

Veeleer werd hun opmerkzaamheid getroffen door het grote administratiegebouw, dat een heel eind verder lag, zodat men er onder het werken zo min mogelijk gestoord kon worden door de doodskreten der geslachte runderen.

Hoofdstuk VI

RAFFLES VERKENT HET TERREIN

Wynne was gewoon iedere dag bijna tien uur in zijn kantoor door te brengen, want hij dacht er nog niet aan op zijn lauweren te gaan rusten, daar hij zich daartoe nog te jong voelde en vreesde dat het nietsdoen hem zou schaden.

Raffles vernam dit zeer spoedig van een der opzichters, die over de grote binnenplaats liep en die zich wel wat scheen te verwonderen, dat de toelisten het voornaamste punt van het programma schenen over te slaan.

Daar Raffles evenwel begreep, dat hij de juwelen natuurlijk niet hier zou behoeven te zoeken en hij zich alleen maar op de hoogte had willen stellen van de gewoonten van de vleespakker, zo vertoefde hij niet lang meer op de werven, maar vertrok een uur later weer naar de binnenstad.

Diezelfde avond bevatten de meeste bladen reeds berichten omtrent de terugkomst van Wynne en zij gewaagden ook van de blijdschap van mevrouw Wynne bij de ontvangst van de schitterende juwelen, die op zee bijna verloren zouden zijn gegaan, zonder de krijgslist van Wynne, welke hij zo uitstekend geheim had weten te houden en waarvan zelfs zijn eigen dochter geen kennis had gedragen. En verder konden de lezers uit deze berichten ver-

nemen, dat mijnheer Wynne voornemens was over enkele dagen een zijner beroemde soirées te geven, bij welke gelegenheid zich zijn echtgenote met de fraaie juwelen zou tooien.

Toen Raffles een dezer berichten gelezen had, hetgeen geschiedde in de grote leeszaal van het hotel, zei hij op zachte toon tot Brand:

— Als wij daarbij maar worden uitgenodigd, dan zal de zaak gemakkelijk tot een goed einde zijn te brengen.

— En hoe wil je aan die uitnodiging komen? vroeg de jonge man.

— O, dat zal niet zo moeilijk zijn; gemakkelijker dan je schijnt te denken, antwoordde Raffles glimlachend. Ik ken in ieder geval wel een middel, dat mij met open armen door die beroemde spekslager zal doen ontvangen.

Er kwamen op dat ogenblik enige hotelgasten binnen en het was niet mogelijk in deze ruimte nog langer over de zaak te spreken die de aandacht van Raffles gevangen hield.

Het was omstreeks twee uur in de loop van de volgende dag, toen er een taxi stil hield voor het huis van Wynne in de Washingtonstreet, een huis dat veeleer de naam van paleis verdiende.

Er stapte een jonge man uit, met een buitenlands type en keurig gekleed die even met de chauffeur sprak en

toen vlug naar de huisdeur liep. Hij belde aan en de deur werd geopend door een deftige bediende, in zwart satijn gekleed, met een korte broek en schoenen met zilveren gespen, die vroeg wat hij wenste.

— Is mijnheer Wynne te spreken? vroeg de bezoeker, met een sterk buitenlands accent maar in goed Engels.

— Mijnheer Wynne is op deze tijd van de dag nooit thuis, mijnheer, antwoordde de bediende. Als gij voor zaken komt, zult gij u naar de werven moeten begeven.

— Hoe laat keert mijnheer Wynne daarvan terug?

— Meestal niet voor zes uur. Daarna ontvangt hij echter zelden bezoek.

— Is mevrouw Wynne misschien te spreken?

— Mevrouw is thuis.

— Wees dan zo goed haar mijn kaartje te geven. Misschien wil mevrouw mij wel even ontvangen.

De bediende nam het kaartje aan, wierp er onwillekeurig een blik op en las:

«Vicomte Raoul de Chaudfond» en daarboven een gravenkroontje.

Dit scheen de man zozeer te treffen, dat hij zich haastte de bezoeker in de grote vestibule te laten binnentreden, die vanwege de weelderige aankleding getuigde van de rijkdom van de bewoner van dit huis.

De vloer bestond uit een kunstig ingelegd mozaiek van marmer, hier en daar bedekt met dikke Smyrna tapijten.

Er stonden lederen clubfauteuils, ronde tafels, van een dure houtsoort en verder waren er een paar schone copiën te zien van marmeren beelden uit de franse en Italiaanse musea.

Aan weerszijden hingen een paar kostbare gobelins aan de wanden.

Heel achterin de vestibule begon de dubbele trap, die zich boven verenigde in een ruime galerij, waarop aan weerskanten brede gangen uitliepen.

De bediende was een van de trappen opgegaan en de bezoeker had dus alle tijd om zich ervan te verzekeren, dat

mijnheer Wynne niet alleen een buitengewoon rijk man was, maar dat hij de goede gedachte had gehad, zich bij de inrichting van zijn huis de hulp te verzekeren van de man van smaak.

De bediende bleef enige minuten weg, verscheen toen weer en verzocht de burggraaf, met merkbaar ontzag, hem te willen volgen. De bezoeker beklom achter de deftige bediende de trap, volgde een der brede gangen, waarna zijn gids een der helften voor hem openhield van de dubbele, hoge deur, die toegang gaf tot de salon van mevrouw Wynne, een zeer groot vertrek, ingericht met een enigszins twijfelachtige smaak ditmaal, een barbaarse weelde, waarbij verguldsel, dik fluweel en marmer niet gespaard waren.

De vrouw des huizes had aan het raam gezeten, bezig met een of ander handwerkje en zij stond nu op om de bezoeker te begroeten. Zij was een grote, zware, niet onknappe vrouw met dik zwart haar en zwarte ogen, die haar Ierse afkomst verrieden.

Zij kwam op de bezoeker toe, die een correcte buiging voor haar maakte en vroeg:

— Waaraan heb ik de eer van uw bezoek te danken, graaf? Wees zo goed plaats te nemen.

— Het zou mij ten zeerste spijten, mevrouw, antwoordde de bezoeker, wanneer ik u moet lastig vallen, maar ik ben zo vrij geweest mijn kaartje aan u te laten geven, daar ik niet zeer veel tijd heb en overtuigd was, dat gij mij evengoed terwille zoudt kunnen zijn als mijnheer uw echtgenoot.

— Als ik kan, wil ik u gaarne van dienst zijn, graaf, zei mevrouw Wynne. Zeg mij slechts wat de zaak is.

— Ik zal kort zijn, mevrouw, en niet meer van uwe tijd eisen dan volstrekt onvermijdelijk is, antwoordde de vreemdeling. Gij hebt op mijn visitekaartje kunnen lezen dat ik van adel ben. Dat heeft mij nimmer teruggehouden, om in de wereld rond te zien en als het hart mij tot spreken dwong, ook te spreken, of liever te schrijven. Om kort te gaan, van mijn hand hebben reeds enige reisbeschrijvingen het licht ge-

zien, die in mijn land niet geheel en al zonder succes zijn gebleven. De kritiek was zeer welwillend en dat was mij een aansporing op de ingeslagen weg voort te gaan en niet, als zoveel andere jongelieden van mijn kennis, tehuis te blijven, in de vaste mening, dat het eigen land alleen de moeite ener nader beschouwing waard is.

— Gij zijt dus een schrijver? riep Alice verrukt uit. O, dat moet heerlijk zijn, je indrukken aan het papier te kunnen toevertrouwen.

— Dat is het zeker, miss, hernam de Fransman. Nu verlangde ik er reeds geruime tijd naar, ook de States te bezoeken en een paar weken geleden heb ik mij naar Amerika ingescheept, ten einde een grondige studie van land en volk te kunnen maken. En het spreekt van zelf, dat ik daarbij in de eerste plaats het oog liet vallen op die talrijke takken van industrie, waardoor uw land zich een wereldnaam heeft verworven en welke men ten onzent alleen van horen zeggen kent. En onder die takken van nijverheid neemt de vleespakkerij een zeer voorname plaats in.

— Dat doet zij ongetwijfeld, graaf, antwoordde mevrouw Wynne op en toon van gewicht. Ik geloof wel te mogen zeggen dat de pakkerij van mijn echtgenoot de vergelijking met die van Armour met glans kan doorstaan.

— Dat wist ik, madame, hernam de Fransman hoffelijk buigend. En omdat ik het wist, rijpte in mij het plan, aan mijnheer Wynne te verzoeken mij in de gelegenheid te stellen een grondige studie te maken van zijn belangwekkend bedrijf. Ik kwam hier om mijnheer Wynne deze vraag te stellen. Ik ben er evenwel van overtuigd, dat gij, madame, als gij wilt, mijn voorspraak zoudt kunnen zijn.

— Maar dat is bijzonder interessant, riep het jonge meisje uit, terwijl zij de vreemdeling vol belangstelling aangeek. Hebt gij hier vrienden, als ik vragen mag, graaf?

— Weinig of geen, miss, antwoordde de Fransman. Het is voor het eerst dat ik in Amerika kom en mijn landgeno-

ten staan er voor bekend dat zij niet bijzonder veel van reizen houden.

— Dan maakt gij dus een gunstige uitzondering op de regel, riep Alice vrolijk uit. Ik ben juist met papa naar Europa geweest, heb acht dagen in Parijs vertoefd en ik heb er genoten. Het is een heerlijke stad.

— Het doet mij genoegen u dat te horen zeggen, miss, hernam de Chaudfond, en zijn ogen verkregen een warme glans.

Er werd nog over enkele andere onderwerpen gesproken en daarop stond de Fransman weer op om te vertrekken. Hij had de toezegging gekregen dat mevrouw Wynne met haar man over hem zou spreken en dat hij er goed aan zou doen de volgende dag omstreeks half twee nog eens terug te komen, daar de varkenskonink op verzoek van zijn vrouw ongetwijfeld de lunch wel thuis zou gebruiken.

Toen de Franse graaf was heengegaan, keken moeder en dochter elkaar veelbetekend aan en mevrouw Wynne riep vol geestdrift uit:

— Een charmante jongen, en wat spreekt hij goed Engels.

— En zo gedistingeerd en hoffelijk; een echte edelman, voegde Alice er aan toe. Hoe oud zou hij zijn, denkt u?

— Hoogstens dertig jaar en waarschijnlijk nog wel jonger, antwoordde mevrouw Wynne.

— Ik hoop dat papa zal goedvinden dat die Franse graaf een studie maakt van zijn zaak.

— Zou hij rijk zijn? vroeg mevrouw Wynne.

— Och, wat doet er dat toe als men van adel is riep Alice uit. Maar hij ziet er in ieder geval uit als iemand die wel wat in de melk te brokkelen heeft. Ik zal papa vanmiddag ook wat bewerken, ik wil graag eens nader kennis maken met die graaf.

De uren verstreken en omstreeks zes uur in de namiddag keerde Wynne, in gezelschap van zijn jonge sekretaris, naar zij huis terug om er te dineren.

Het was reeds lang de gewoonte, dat Ted Larimer aan de maaltijden deelnam en zo moest de arme jongen de

marteling ondergaan het meisje zijner keuze met meer dan verdachte aandrang de zaak van de jeugdige burggraaf te horen bepleiten. Het had hem al moeite gekost het hoofd te bieden aan de talrijke Amerikaanse kapers op de kust, die zich bij dozijnen hadden opgedaan, om het hartje en de reusachtige bruidschat van de milliardairsdochter in te palmen. En nu kwam daar een vreemde snoeshaan uit Parijs, Alice kende hem ternauwernood, zij zij had tien minuten met hem gesproken en zij drong bij haar vader aan, om hem toestemming te geven tot het bestuderen van zijn onderneming, alsof het een levensbelang gold en alsof de jonge burggraaf een teerbeminde bloedverwant was.

Wynne scheen in het eerst niet veel zin te hebben de gevraagde toestemming te verlenen, maar toen zijn vrouw hem iets in het oor had gefluisterd, bromde hij eerst wat voor zich heen en keurde het ten slotte goed dat Chaufond de volgende dag om half twee in de namiddag zijn opwachting zou komen maken.

Wat miss Anastasia Snug betreft, zij had geen woord gesproken, maar zat recht als een kaars en maakte uit louter gewoonte en overdreven plichtsbeseft tot Alice nu en dan een van die opmerkingen, waarop men kinderen van vijf en zes jaar pleegt te onthalen en waarnaar het jonge meisje natuurlijk reeds lang niet meer luisterde.

Maar toen de maaltijd was afgelopen, nam de spichtige gouvernante haar pupil een weinig terzijde en begon op strenge toon:

— Hebt u op mijnheer Larimer get, miss Alice?

— Neen, miss Snug, antwoordde Alice op onschuldige toon, Waarom zou

ik vandaag speciaal op hem moeten letten?

— Hij was heel bleek en stil, miss Alice.

— Hij heeft misschien gespeculeerd of te veel gerookt, hernam Alice schouderophalend.

Maar de gouvernante greep haar bij de arm en schudde haar even heen en weer, zoals zij het tien jaar geleden placht te doen en zei met een fluisterende stem.

— Ondeugend nest. Je weet heel goed waarom de arme jongen zo bleek en zo stil was. Je hebt over die Fransman gesproken met een geestdrift... heb je dan nog helemaal niet bemerkt dat mijnheer Larimer dol op je is? Het is een schande, zo met iemands hart te spelen.

— Maar ik speel helemaal niet met zijn hart, verdedigde Alice zich verontwaardigd. Zo iets mag u nooit weer zeggen, miss Snug. Ik zou Ted voor geen goud pijn willen doen.

— Maar, als dat waar is, dan is hij je ook niet onverschillig, riep de gouvernante uit.

— Dat heb ik ook nooit gezegd, zei Alice met gebogen hoofd en op zachte toon. Ik mag hem heel graag lijden en dat weet hij ook heel goed. Maar verder...

— Maar verder is hij niet van adel en maar een heel gewone Amerikaan, ging miss Snugg op boze toon voort. Nu, ik ken je al heel wat jaren, meisje, en voor ons allen hoop ik van harte, dat die mooie Franse mijnheer nog deze nacht beide benen breekt.

En verontwaardigd wendde de gouvernante zich af, die niet mooi, een weinig zonderling, maar een vrouw met een goed hart was.

Hoofdstuk VII

DE JUWELEN VERDWIJNEN OPNIEUW, THANS VOORGOED

Er was omstreeks een week verlopen, sedert de terugkeer van de schatrijke vleespakker naar Chicago en die avond zou de soirée plaats vinden, bij welke gelegenheid mevrouw Wynne zich zou tonen met de beroemde juwelen.

Binnen zeer korte tijd was burggraaf de Chaufond als het ware een huisvriend geworden in het paleis van de rijke varkens koper. Hij had zich ieders hart weten te winnen door zijn beminnelijkheid, zijn geest, de wijze waarop hij wist te verhalen van zijn reizen en door de stralenkrans van zijn hoge geboorte, die hem omgaf en die zijn invloed niet mist op bijna iedere Amerikaan: zijn adeldom.

Het verwonderde dan ook niemand van de vele vrienden der Wynne's, dat monsieur de Vicomte onder de genodigden behoorde.

Het was ook niet onopgemerkt gebleven, dat er een zekere relatie was ontstaan tussen de burggraaf en de dochter des huizes, die veel in zijn gezelschap vertoefde, wandelritjes met hem maakte langs de oever van het Michiganmeer, veel met hem danste en tot tweemaalens bezoek van de jonge burggraaf ontving in de schouwburgloges van haar vader.

Dit alles had nu weinig te betekenen in een land als Amerika, waar de vrijheid van omgang tussen de beide geslachten zeer groot is, maar de beklagenswaardige Ted was er niettemin diep ongelukkig onder.

De burggraaf scheen zich in het geheel niet bewust te zijn dat hij zulk een grote invloed uitoefende, vooral op het vrouwelijk geslacht en ging kalm zijn weg; hij bracht enige uren per dag door in de fabrieken van Wynne,

die zijn aanbevelingsbrieven in volkomen orde had bevonden, hij legde overal de vereiste beleefdheidsvisites af en verder ging hij rustig zijn eigen gang, zonder zich in het minst op te dringen, een weinig gereserveerd, een weinig koel en bepaald op een afstand tegenover Alice Wynne.

Er zouden op de soirée een paar honderd gasten verschijnen, allen behorende tot de rijkste inwoners van Chicago en enige bladen hadden reeds heel wat regels gewijd aan deze gebeurtenis.

Men fluisterde dat Wynne voor deze weelderige maaltijd de kapitale som van twintig duizend dollar had moeten neertellen.

Het was omstreeks half negen in de avond, toen de eerste gasten begonnen te verschijnen. De meeste kwamen in hun eigen auto, reusachtige limousines, die tot onder de brede luifel konden rijden, welke het monumentale bordes overdekte.

Zij werden door de deftige butler en door twee bedienden ontvangen in de grote vestibule, waar zij hun overgoed aflegden, hetwelk werd bewaard in een tot vestiaire ingerichte zijkamer, waar een kamermeisje voor de controle zorgde.

Dan bestegen zij de brede trap en bevonden zich boven op de ruime galerij juist tegenover de brede deuren van de danszaal, met haar gladgeboende parketvloer, haar palmen en haar vier grote vensters, die aan de achterzijde van het huis op de tuin uitzagen, een tuin als een klein plantsoen en in een stad als Chicago een bijzonderheid.

Naast deze danszaal en ervan gescheiden door twee brede doorgangen met portières afgesloten, bevond zich een kleinere zaal, bestemd om er, op een uitstekend ingericht toneeltje, komediestukken, charades of levende beelden te vertonen.

Hier zou ook de beroemde zangeres van de Metropolitan schouwburg optreden.

Tegenover deze brede doorgangen was de hoge, dubbele deur, die toegang gaf tot de eetzaal en hier waren van het begin van de avond af, reeds de talrijke bedienden bezig met het rangschikken van de bijna negentig couverts.

En over enige uren zouden de tafels doorbuigen onder het gewicht van het zware zilveren vaatwerk, beladen met de kostelijkste spijzen, die het meest verwende gehemelte zich slechts kan wensen.

Een klein, koud buffet, voor degenen die aan het souper niet zouden deelnemen, was aangericht in een afzonderlijk vertrek, achter het toneelzaaltje gelegen en dat eveneens met twee ramen uitzicht gaf op de tuin.

Tenslotte bevond zich op een kleine estrade in de danszaal het kleine, maar voortreffelijke orkestje, dat voor dansmuziek zou zorgen.

Mevrouw Wynne onving haar gasten op de drempel van de deur, die uitkwam op de galerij. Zij droeg haar befaamde juwelen. Het fonkelde en schitterde in haar haar, op haar boezem, aan haar oren en om haar polsen.

Wat Wynne betreft, hij had gezegd nog te moeten werken en zou pas later een kijkje komen nemen. Maar Alice, die er uitzag om te stelen in haar lichtblauw toiletje, nam eveneens de honneurs waar en werd daarbij terzijde gestaan door miss Anastasia Snug, spichtiger, statiger en scherper dan ooit en gedost in een kanariegele japon, die tot aan de kin was dichtgeknoopt, want de eerbare gouvernante veroordeelde om zeer verklaarbare redenen het decolleté en verklaarde het voor een uitvinding des duivels.

Langzamerhand begon de grote zaal zich te vullen en reeds gingen de bedienden rond met verversingen.

De dames onder de gasten hadden zich evenmin onbetuigd willen laten op het gebied van sieraden en zich omhangen met alles wat hun juwelenkistjes maar wilden opleveren.

De muziek zette een slepende wals in en het bal was geopend.

Het was bijna tien uur en Alice had reeds enige dansen met Ted Larimer gedaan, die zijn hoop weer voelde herleven, toen burggraaf de Chaufond binnentrad.

Aller ogen wendden zich dadelijk naar zijn slanke figuur, die zo voordelig uitkwam in de onberispelijk gesneden rok. Hij scheen zich echter volstrekt niet bewust te zijn van de indruk, die hij maakte en begaf zich dadelijk naar de vrouw des huizes, teneinde deze met zijn gewone, echt Franse hoffelijkheid te gaan begroeten. En toen hij dit gedaan had, wandelde hij rechtstreeks op Ted Larimer toe en zei met een glimlach op de lippen:

— Hebt u soms enige ogenblikken voor mij, mijnheer Larimer?

— Ik ben natuurlijk tot uw dienst graaf, ofschoon ik eigenlijk niet goed kan inzien...

— Gij zult het spoedig genoeg inzien, waarde heer Larimer, hernam de Fransman bedaard. Het zal misschien tot uw geluk zijn, als gij aan mijn verzoek gevolg geeft.

— Ik ben tot uw dienst.

De Chaufond bracht de verwonderde sekretaris door het gewoel der dansende paren heen, naar de toneelzaal, die op dat ogenblik verlaten was, want de zangeres zou pas vele uren later optreden. En toen zij samen zich verwijderden, volgden hen twee meisjesogen, waarin een blik van verbazing, ongerustheid en zelfs een weinig vrees gelegen was.

De Chaufond had Ted op een der stoelen doen plaats nemen, die daar op rijen gereed stonden, nam zelf plaats, sloeg het ene been over het andere, keek de jonge sekretaris enige ogenblikken glimlachend aan en zei toen:

— Gij hebt zeker het land aan mij?

De vraag kwam zo onverhoeds, dat Ted Larimer niet aanstonds antwoord

wist te geven en de Fransman bedremmeld aankeek.

Toen stamelde hij:

— Waarom denkt gij dat, graaf? Ik wil zeggen...

— Neen, verontschuldigd u vooral niet en draal er ook niet om heen, hernam de Chaufond. Laten wij liever eerlijk met elkaar spreken. Gij hebt een hekel aan mij, gij vermijdt mij, omdat gij een medeminnaar ziet. Waarom zoudt gij er niet rond voor uitkomen?

— Welnu, gij hebt gelijk, graaf. Het is zo, ik zie in u de man, die op weg is, mij mijn geluk te ontstelen.

— Gij houdt dus van miss Alice?

— Meer dan mijn leven.

— Gij zoudt met haar in het huwelijk willen treden, ook al zou haar vader haar geen dollar cent meegeven?

— Ik zou mij geen ogenblik bedenken, graaf, dat zweer ik.

— Misschien ben ik onbescheiden als ik u deze vraag stel: maar hebt gij u tegenover haar uitgesproken? Weet zij van uw liefde voor haar?

— Meermalen.

— En zij?

— Vraagt gij dat? Gij wiens gezelschap zij zoekt en aan wie zij blijkbaar de voorkeur geeft boven mij? riep Larimer op bittere toon. Zij geeft niets om mij.

— Ik ben van een andere mening, hernam de Fransman rustig. Zij houdt volstrekt niet van mij, zij leest nog niet duidelijk in haar eigen hart; het is mijn titel alleen die haar verblindt.

— Wat helpt mij dat, als voor mij het resultaat hetzelfde zal blijven? riep Larimer ongeduldig.

— Het zal u veel helpen, want ik vertrek zeer spoedig.

— Werkelijk? riep Larimer met schitterende ogen uit en met een klank in zijn stem, die de Fransman opnieuw

een glimlach ontlokte. Neem het mij niet kwalijk, die uitroep ontviel mij! Maar...

— Waarom zoudt gij niet oprecht zijn mijnheer Larimer? hernam de Chaufond. Ik begrijp zeer goed dat mijn heengaan een opluchting voor u is. Nu, gij zult spoediger tevreden gesteld worden dan gij denkt. Maar daarmee zijn wij nog niet van elkaar af. Gij gelooft mij toch zeker wel, als ik u zeg, dat ik volstrekt niet met miss Alice wil huwen. Al beken ik dat zij een lief meisje is.

— Ik geloof u, graaf.

— Dat kunt gij ook gerust doen. Dan ga ik verder. Ik gevoel en ik weet bijna zeker dat miss Alice wel degelijk van u houdt, maar dat zij er zich zelf niet van bewust is, zoals dat meer voorkomt, dan men wel denkt. Welnu, ik wil u helpen en ik wil het haar door een zeer eenvoudig middel duidelijk maken, wie de held van haar dromen is en het eigenlijk steeds is geweest, zonder dat zij het zelf nauwkeurig wist.

— Zoudt gij dat werkelijk willen en kunnen? riep Larimer met trillende stem uit, terwijl hij naar de hand van de Chaufond greep. Zeg mij dan wat gij denkt te doen. Waarin bestaat dit middel?

— Pardon, mijnheer Larimer, dat is mijn klein geheim, dat mag ik u werkelijk niet verraden, anders zou ik het aardige spel bederven. Gij zult het over een half uur zelf evengoed weten als ik het thans weet. Gij moet mij echter helpen. Daartoe hebt gij niets anders te doen, dan u op dit ogenblik zonder eerst weer de balzaal te betreden, naar de kleine blauwe kamer te begeven, op deze zelfde verdieping.

— Naar de blauwe kamer? Wat moet ik daar doen? riep Larimer verbaasd uit.

— Wachten, antwoordde de Fransman bedaard. Wachten en anders niet.

Hij keek op zijn fijn, gouden polshorloge en vervolgde:

— Het is nu precies half elf. Gij gaat nu naar de kamer, die ik u daar noemde en blijft daar minstens een half uur. En ik verzeker u dat er om elf uur wel iets zal gebeuren dat u zal overtuigen van de waarheid van hetgeen ik u zoeven zei met betrekking tot miss Alice. Het is toch zo moeilijk niet, zou ik denken?

— Het is integendeel al heel gemakkelijk, graaf. Alleen begrijp ik volstrekt niet...

— Dat is ook niet nodig. Ik begrijp het des te beter, hernam de Fransman bedaard. Maar gij moogt het vertrek onder geen beding verlaten voor elf uur, bedenk dat daar veel van afhangt.

— En gij, wat zult gij doen?

— Ik zeide het u reeds, ik ga weg en spoediger dan gij het verwacht zult hebben. En ga nu en zorg vooral dat miss Alice u niet ziet.

— Ik weet nog niet wat gij met mij voor hebt, graaf, maar ik voel nu dat gij het goed met mij meent, riep Larimer met warmte uit en hij greep opnieuw de hand van de burggraaf die zonderling koud aanvoelde.

Daarop verliet de jonge man vlug de toneelzaal door een tweede deur, die dadelijk op de brede gang uitkwam, overtuigde zich dat deze geheel verlaten was en liep haastig naar de blauwe kamer, zo geheten, omdat zij met blauwe zijde behangen was en de meubelen overtrokken waren met zwaar, blauw gebloemd brocaat. Hij maakte licht, na de gordijnen voor het enige raam te hebben dichtgetrokken, zette zich in een stoel en wachtte...

De Chaufond stond op, toen hij de deur achter de jonge sekretaris zag dichtvallen en verliet toen op zijn beurt door diezelfde deur de toneelzaal. Op de gang gekomen, stond hij een ogenblik stil om te luisteren, liep toen haastig en volkomen onhoorbaar een trap op en klopte op de deur van de studeer-

kamer van Wynne, die daar nog bezig was met het nazien van zijn particuliere correspondentie.

— Binnen! klonk 'de stem van Wynne enigszins ongeduldig.

Chaudefond trad binnen en sloot de deur weer achter zich. Hij stond in een vertrek waarvan een der wanden was ingenomen door de geweldig grote brandkast, waarvan de deur thans openstond. Wynne, die voor zijn reusachtig schrijfbureau zat, had het hoofd opgeheven en vroeg toen hij de bezoeker herkende:

— Wel, mijn waarde graaf, niet in de balzaal? Wilt u mij spreken? Waar-mee kan ik u van dienst zijn?

— Met uw geld, waarde heer Wynne, antwoordde de Chaudefond bedaard.

Hij was met een paar stappen bij de schrijftafel en sneed met een bliksemsnelle beweging de draad van de telefoon door en vervolgens die van de bel voor de verblufte Wynne er aan gedacht had een beweging te maken. En toen hij weer bij zinnen was en het gezegde van de Fransman goed had verwerkt, keek hij recht in de loop van een grote revolver, welke de Chaudefond hem voor de neus hield.

— Sta op, beval de Fransman kortaf.

De milliardair gehoorzaamde bevend, witter dan een laken en volstrekt niet begrijpend wat er met hem geschiedde.

— Ga mij voor naar de brandkluis, vervolgde de Chaudefond bedaard. Zo, het is goed.

Beiden waren de reusachtige brandkast genaderd en met raadselachtige vlugheid greep de linkerhand van de Fransman enige malen achtereën in de kluis en dan verdwenen er telkens dikke stapels bakbiljetten in de binnenzak van zijn rok. Maar de revolverloop week niet uit zijn richting. Het duurde nauwelijks enkele seconden.

Toen klonk weer de rustige stem van de Chaudefond:

— Ga daar binnen, in de kluis.

— Wat, gij wilt...? stamelde Wynne schor van woede, vernedering en angst.

— Praat niet zoveel en doe wat ik zeg. Over een half uur zult gij bevrijd zijn, hernam de stoutmoedige rover. En toen de vleespakker nog scheen te aarzelen, was een enkele duw voldoende om hem de kluis te doen binnengaan; de deur draaide langzaam om haar hengsels. Wynne was opgesloten.

— Dat is vlug en ordelijk verlopen, bromde de indringer. Schreeuwen of op de deur slaan zal hem volstrekt niets helpen; men zou het zelfs in deze kamer nauwelijks horen. En nu de rest.

Hij opende de deur weer, overtuigde zich dat zich niemand op de gang bevond en daalde de trap af. Zonder dat zijn gelaat maar de geringste opwinding verried, trad hij de balzaal binnen en trad met een hoffelijke buiging op de vrouw des huizes toen en zei:

— Madame, gij zoudt mij zeer veel genoeg doen, indien gij mij een paar minuten zoudt willen toestaan. Ik heb u iets van het grootste gewicht mede te delen. Het is voor mij van belang, maar ook voor u. Het betreft... mejuffrouw uw dochter...

Mevrouw Wynne keek de Fransman eerst een weinig verwonderd aan, maar toen bedacht zij dat dit wellicht in zijn land de gewoonte was. Er verscheen een beminnelijk lachje op haar dik gezicht toen zij ten antwoord gaf:

— Ik ben geheel tot uw dienst, graaf, maar zou ook mijn man...?

— Hij wacht ons reeds in zijn studeerkamer, mevrouw, zei de Fransman.

— Op zijn studeerkamer? herhaalde mevrouw Wynne. Nu laten wij dan maar gauw gaan.

Het tweetal verliet de balzaal, zonder dat iemand het scheen op te merken. Een paar minuten later opende de burggraaf de deur van het studeervertrek en liet mevrouw Wynne binnen gaan. Zij keek verwonderd en ook wel een beetje ongerust rond en vroeg toen:

— Welnu, waar is mijn man?

— Hij zit in de brandkluis, madame, antwoordde Chaudefond op de bemin-

zelijkste toon van de wereld.

— In de... stotterde mevrouw Wynne, terwijl zij verbleekte en de ander ontsteld aankeek. Gij drijft toch niet de spot met mij?

— Niet in het minst, madame. Dat sou van mijn kant al zeer on hoffelijk zijn.

— Maar, hoe is mijn arme man daar dan ingeraakt? riep mevrouw Wynne uit.

— Hij is er in omdat ik er hem heb ingeduwd madame, antwoordde de Fransman volkomen kalm. Ik heb hem namelijk voor een groot bedrag aan bankpapier ontstolen.

De vrouw des huizes keek de burggraaf met een soort van afgrijzen aan en zeeg toen zonder een kreet te slaken, langzaam van haar stoel op de grond.

— Uitnemend, bromde de Fransman in zich zelf. De brave vrouw bespaart mij de onaangename en onkiese taak, haar te moeten bedwelmen. Zij is althans een vrouw die op het rechte oogenblik weet flauw te vallen.

Hij bukte zich en maakte met grote behendigheid en snelheid het kostbare halssnoer, de oorhangers en de broche los, die bliksemsnel in zijn zakken verdwenen. Daarop hield hij een paar seconden een klein flesje onder de neus van de bewusteloze vrouw, knikte tevreden en zei op zachte toon tot zichzelf:

— Dat is wel voldoende voor een kwartier. En nu het aandoenlijke slot van de geschiedenis.

Vlug verliet hij de kamer en ging haastig de trap af, om ten derde male de balzaal binnen te treden. Spoedig had hij Alice ontdekt die naar iemand scheen te zoeken. Hij trad op haar toe en zei met zijn diepe warme stem:

— Zoudt gij mij een paar minuten van uw aandacht willen geven, miss? Ik heb u iets van belang mede te delen en dat geen uitstel duldt.

Alice verbleekte, werd daarna vuurrood en stamelde:

— Als het niet langer dan een paar minuten is, graaf... ik mis vader en moeder... en Ted zie ik ook nergens.

— Juist over hen wilde ik u spreken, miss, hernam de Fransman. De kleine eetzaal lijkt mij bij uitstek geschikt; er is nu niemand.

— Wij moeten dus alleen zijn? vroeg Alice, opnieuw blozend.

— Volkomen alleen, miss, antwoordde de Chauffond.

Hij bood haar de arm en geleidde het jonge meisje eerst naar de toneelzaal, vervolgens naar het zaaltje daarachter, waar het koude buffet was aangericht en waar zich thans inderdaad niemand bevond. Chauffond geleidde het meisje naar een stoel, keek een oogenblik ernstig en een weinig bleker dan gewoonlijk op haar neer en begon toen op zachte toon:

— Voor wie houdt gij mij, miss Wynne?

— Voor wie ik u houd? herhaalde Alice verbaasd. Voor wie anders dan voor burggraaf Raoul de Chauffond? Die zijt gij toch?

— Neen, miss, die ben ik niet. Aanstonds zult gij weten wie ik dan wel ben. Zeg mij eerst eens oprecht: zoudt gij mijn aanzoek hebben aangenomen, indien ik bij uwe ouders om uw hand had gevraagd?

Alice keek hem verschrikt aan en stamelde toen:

— Ik weet niet... ik geloof...

— Gij wilt toch zeker niet zeggen, dat u in die luttele dagen genoeg van mij bent gaan houden om met mij de band voor het leven te sluiten? hernam de zonderlinge vreemdeling op ernstige toon. Weet gij dan niet dat er in dit huis een man woont, die uw liefde honderdmaal meer waard is dan ik het ooit zou kunnen zijn? Gij luigt het hoofd? Gij zwijgt?

Een ogenblik bleef het zeer stil in het vertrek. Toen ging de vreemdeling langzaam, bijna plechtig voort:

— Luister miss Alice en leer in uw hart te lezen. Ik ben geen Fransman, ik ben geen burggraaf. Ik ben John Raffles, de dief, de inbreker. Ik heb zo-even uw vader in zijn eigen kluis opgesloten en uw moeder van haar kostbare juwelen beroofd, hier ziet gij haar broche. Er is haar echter volstrekt geen leed geschied; over tien minuten zal zij weer bijkomen. Wat Ted Larimer betreft, hij heeft met mij willen vechten en ligt zwaar gewond in de blauwe kamer...

Doodsbleek was Alice opgerezen en haar ogen keken Raffles aan met on-

zegbare afschuw. Toen slaakte zij een luide kreet en snelde het vertrek uit. Raffles rende naar de deur en keek in de gang, toen bromde hij voldaan:

— Zij gaat het eerst naar de blauwe kamer, de oude lui komen pas in de tweede plaats, nu, ik meen te mogen zeggen, dat ik dat handig heb klaargespeeld en dat er hier binnenkort wel een bruiloft zal worden gevierd. Maar nu wordt het voor mij de hoogste tijd om de plaat te poetsen.

Hij ijlde de trap af, bereikte de vestibule, liet zich jas en hoed geven en stond enige seconden later op straat. Een auto wachtte hem op de volgende straathoek.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

HAREMGEHEIMEN

LORD LISTER VERSCHIJNT VOORTAAN ELKE WEEK

75.025 - LIMBURGSE DRUKKERIJEN, N. V.
HASSELT.

Gedrukt in België

BELANGRIJK BERICHT

LORD LISTER VERSCHIJNT

VOORTAAN ELKE WEEK

Het blijkt, dat de LORD LISTER verhalen zich in een steeds groeiende belangstelling mogen verheugen.

Als gevolg hiervan en mede om tegemoet te komen aan het verzoek, dat ons reeds meermalen van de zijde van de lezers is gedaan, hebben wij besloten de afleveringen voortaan, evenals vroeger het geval was, IEDERE WEEK inplaats van om de veertien dagen te laten verschijnen.

Wij twijfelen niet, of dit bericht zal alle trouwe LORD LISTER lezers welkom zijn !

De Uitgevers.